BUDAPEST, 1943. ÁPRILIS 21. — III. ÉVFOLYAM 17. SZÁM.

ÁRA: 24 FILLÉR

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

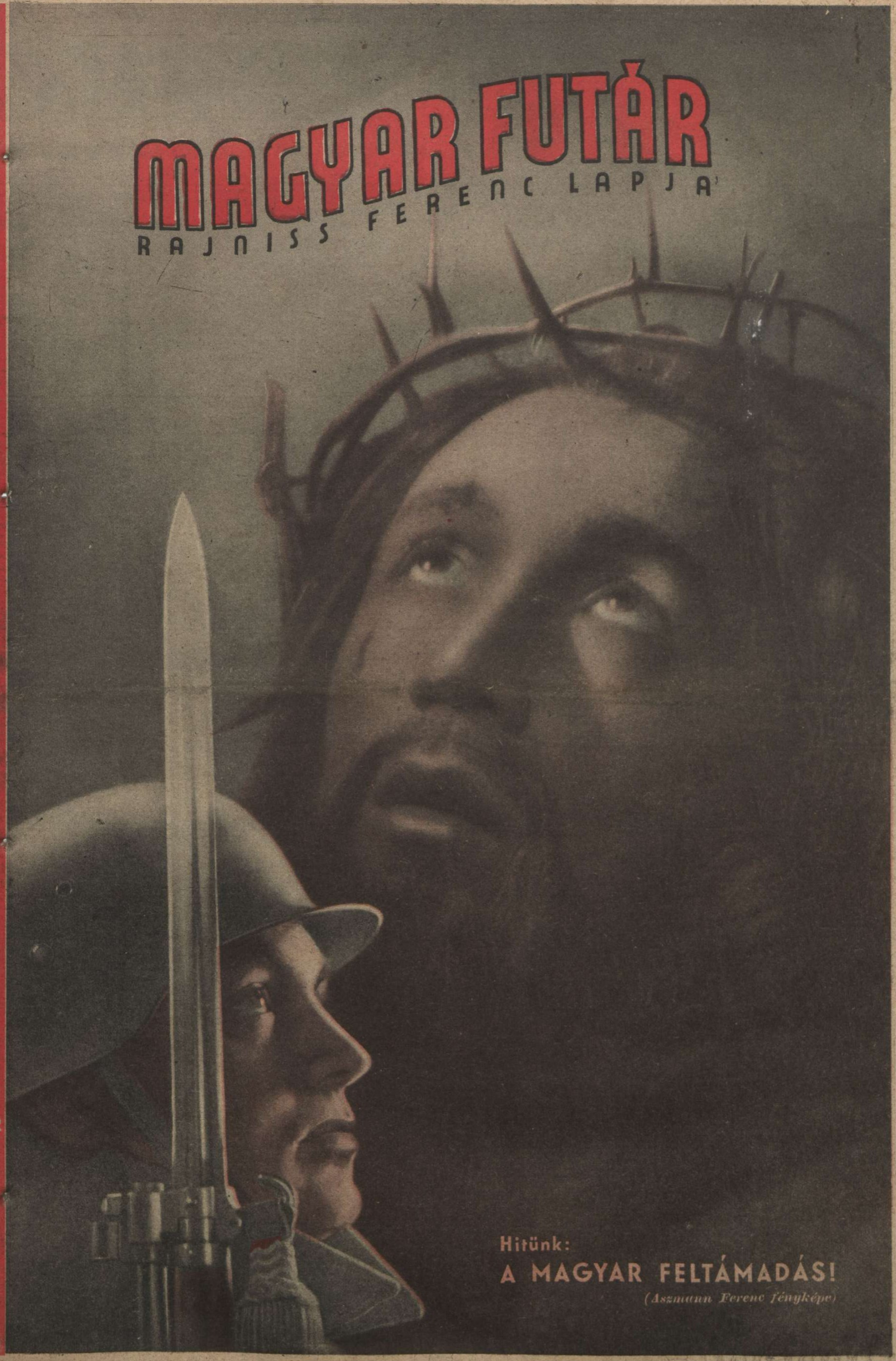

Hitünk:
A MAGYAR FELTÁMADÁS!

(Asszmann Ferenc felvétele)

AZ EMBER HARCA

HOGYAN KÜZDIK LE A GYALOGOS KATONÁK

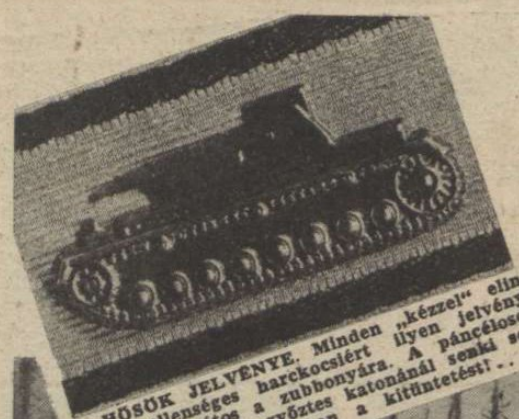

A HŐSÖK JELVÉNYE. Minden „kézzel" elintézett ellenséges harckocsiért ilyen jelvényt kap a gránátos a zubbonyára. A páncélosok ellen kézitusában győztes katonánál senki sem érdemli meg jobban a kitüntetést!..

Az elvérzett szovjettámadások legnehezebb téli hónapjaiban, még az ellenséges országok közvéleménye is csodálattal értesült arról, hogy a vörös hadsereg óriás harckocsijai közül, feltűnően sokat, — a gépekkel halált-megvető bátorsággal szembeszálló, **egyes gyalogos katonák,** vagy nehány főt számláló **kis harccsoportok** pusztítottak el. Fiatal gránátosok lovagkeresztet kaptak 8—10—16—20 páncélos közelharcban történt megsemmisítéséért... **Képsorozatunk ezeknek a páratlan egyéni teljesítményeknek harci módszerét és egyes mozzanatait mutatja be olvasóinknak.**

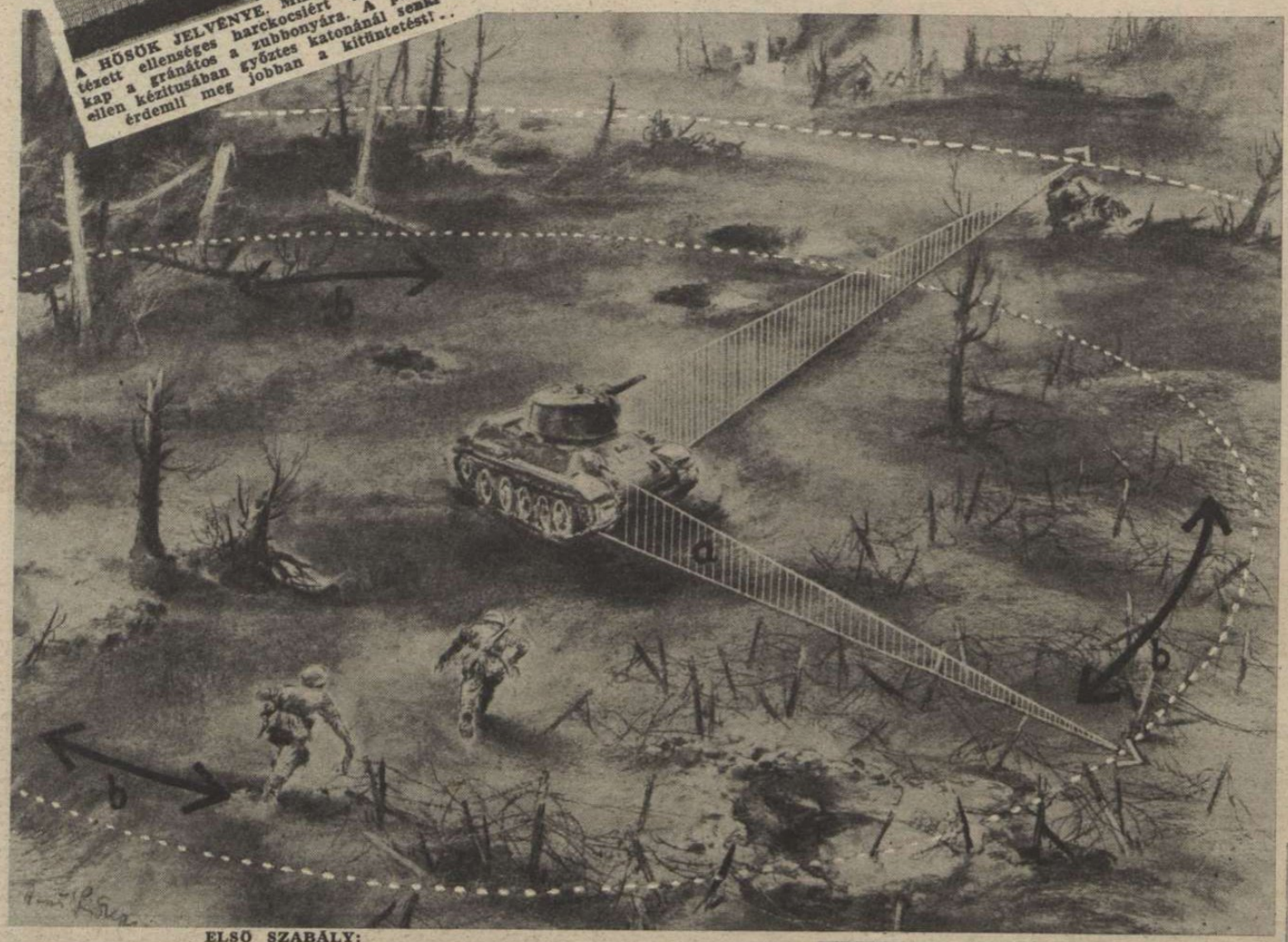

ELSŐ SZABÁLY:

1. — „A VÉDTELEN SZÖGET ÉS A HOLT KÖRT KERESD!..." A támadásbalendült harckocsi ágyúja és gépfegyvere, a páncéltorony és a harckocsi forgása következtében, vízszintes irányban teljes körben tüzelhet, de függőlegesen, le- és felfelé a fegyverek mozgathatósága igen korlátolt s ezáltal a harckocsi közvetlen közelében már előáll a „védtelen szög", (a), amelyet a páncélos nem tud tűz alá venni. Ennek a szögnek hegyében kezdődik a „holt kör" (b) vonala, amelyén belül a kézifegyverrel és gránáttal bátran támadó gyalogos ellen nincs védekezés. Ha a gyalogos erre a közelségre bevárja a támadó acélkolosszust, akkor már a harckocsi keskeny látónyílásából sem tudják tevékenységét megfigyelni...

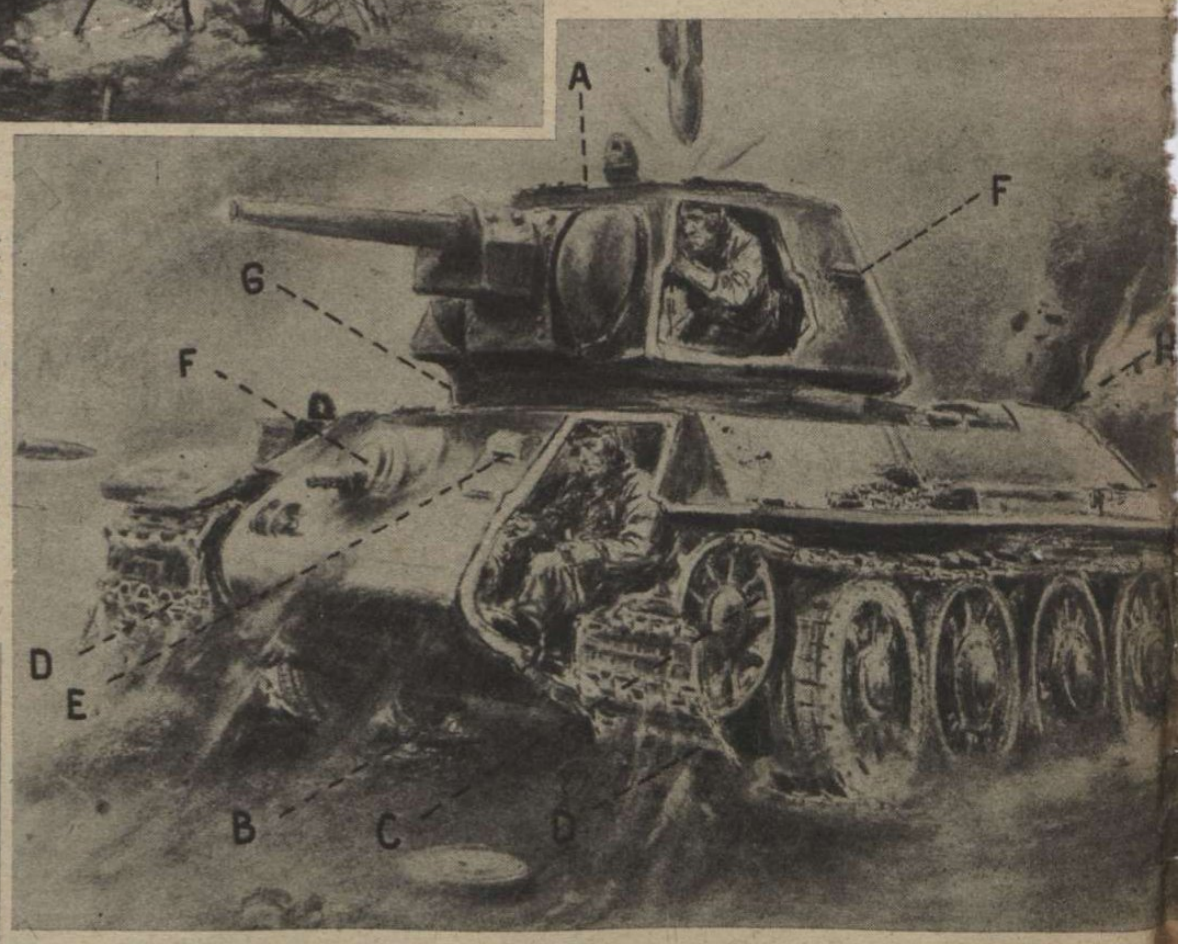

2. A HARCKOCSI SEBEZHETŐ PONTJAI: Arányl:g könnyen üti át a légi bomba a fedőpáncélt. (A) Rendkívül érzékeny az erős aknák robbanására a páncélos alsó fala. (B) Akna, kézigránátköteg s nehéz kézi fegyverek súlyosan megrombolhatják a lánckerekeket, (C) a futóláncot, (D) a látónyílást, (E) az acélátózárat, (F) a páncéltorony érzékeny szerelési pontjait, (G) és a gyöngén védett motort...

3. DISZKOSZ-DOBOK ELŐRE! Különösen meglepő páncélostámadásnál, — a kiválóan begyakorolt diszkosz-aknadobó katonák csodálatos pontossággal hajítják kerek és lapos aknáikat a futólánc szerkezetére, a toronyra és a motorház gyöngébb részeire...

4. A MEGVAKÍTOTT PÁNCÉLÓRIÁS. A ködgránát fontos fegyver a harckocsi elleni közelharcban. Az ügyes gránátvetők sűrű, fölébarna füstbe burkolják a páncélost s harcos társaik a legkülönbözőbb robbantóanyagokkal „feltörik" a harckocsi testét. Tömegtámadásoknál valóságos ködfalakkal szigetelik el egymástól a felvonuló harckocsikat, hogy ne tudjanak egymásnak segíteni. A ködfal mögött azután megkezdődik az elkeseredett közelharc az ember és a gép között...

A GÉP ELLEN

A HATALMAS HARCKOCSIKAT?

5. EZ AZ EGÉRFOGÓ! Keskeny úttesteken, átjárókon, utcai harcban s hídfeljáróknál állítják fel az egérfogót. A fedezékbe vonult gránátos az úttest másik oldaláról, hosszú zsinegen, pontosan a futólánc alá húzza az erős aknát . . .

6. A SZOVJETHARCKOCSI TETEJÉN! Egy vakmerő gránátos, aki már a páncélos tetejére ugrott, vasrúddal veri szét a finom csapágyon forgatható géppuskát . . .

7. A KÖZELHARC MAGASISKOLÁJA: A PÁNCÉLTORONY LEROBBANTÁSA! Vasidegekkel és határtalan bátorsággal dolgozik a páncélosra kapaszkodott gránátos. A tányéraknát a torony és a tetőpáncélzat közé szorítja, de abban a pillanatban már ugrik s fedezéket keres, mert veszedelmesen rövid az idő a robbanásig . . .

8. . . . CSAK NEHÁNY MÁSODPERC S A TÖBBTONNÁS FORGÓTORONY A LEVEGŐBE REPÜL, MINT VIHARTÓL ELSODORT KÖNNYŰ JÁTÉKSZER . . . A szovjet harckocsik százait pusztították már el a német gránátosok evvel a legmagasabb kiképzettséget követelő módszernek bravúros alkalmazásával . . . A szaktudáshoz természetesen egyéb is kell: szinte emberfölötti bátorság . . .

9. AZ UTOLSÓ LEHETŐSÉG . . . Páncéltörő fegyverek nélkül, a harcvonalba betört szovjetpáncélos ellen védekező katona, kézigránátot lök az acélszörny ágyúcsövébe. A robbanás harcképtelenné tette a páncélost

A KELETI FRONT HONVÉD HŐSEI

← HONVÉD ROHAMCSAPAT partizánfészket füstöl ki a keleti front egyik visszafoglalt falujában

→ VITÉZ JÁNY GUSZTÁV vezérezredes. Hitler vezér és kancellár vitéz Jány Gusztáv vezérezredesnek, a 2. magyar hadsereg parancsnokának a Német Vaskereszt Lovagkeresztjét adományozta

VITÉZ TOLNAY LAJOS
százados, Magyar Érdemrend Tisztikeresztje, Hadidíszítménnyel és a Kardokkal, II. osztályú Német Vaskereszt

VITÉZ HERMÁNDY GYÖRGY
százados, Magyar Érdemrend Tisztikeresztje, Hadidíszítménnyel és a Kardokkal, II. osztályú Német Vaskereszt

WACHE LAJOS
hadnagy. Magyar Érdemrend Lovagkeresztje a Hadiszalagon a Kardokkal

ZAVARGÓ JÁNOS
zászlós, Magyar Érdemrend Lovagkeresztje a Hadiszalagon a Kardokkal

CSÉBITS JENŐ
főhadnagy, Kormányzói Dicsérő Elismerés a Hadiszalagon a Kardokkal

BALÁZS LAJOS
főhadnagy, Kormányzói Dicsérő Elismerés a Hadiszalagon a Kardokkal

GÁBOR JÁNOS
hadnagy, . Kormányzói Dicsérő Elismerés a Hadiszalagon a Kardokkal

DR. KÖVESDI PÁL
zászlós, Kormányzói Dicsérő Elismerés a Hadiszalagon a Kardokkal

FÖRSTER OTTÓ
zászlós, Kormányzói Dicsérő Elismerés a Hadiszalagon a Kardokkal

PERSKÓ GYULA
zászlós, Kormányzói Dicsérő Elismerés a Hadiszalagon a Kardokkal

FAZEKAS KÁROLY
ht. őrmester, Magyar Kisezüst Vitézségi Érem, II. osztályú Német Vaskereszt

MRAVIK JÓZSEF
őrmester, Magyar Kisezüst Vitézségi Érem, Magyar Bronz Vitézségi Érem

PETRŐ PÁL
szakaszvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

VIDA KÁROLY
tizedes, II. osztályú Német Vaskereszt

MÁTAI FERENC
őrvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

MÁTAI MIHÁLY
őrvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

KRISTON SÁNDOR
őrvezető, II. osztályú Német Vaskereszt

CSAPLÁR BEHOFSITS JÓZSEF
őrvezető, Magyar Kisezüst Vitézségi Érem, Magyar Bronz Vitézségi Érem

HÉTRŐL HÉTRE

Husvét

szent ünnepének hetében, a halál és a feltámadás misztériumát, a krisztusi tanok halhatatlan erejét s az igazság és béke földi uralmáért vívott küzdelmek emberi tévelygéseit, alázatos lélekkel érezzük. Úgy volna jó, ha megértenék egymást az emberek, úgy lenne áldott az élet, ha megszünne a sok évezredes átáz harc és lihegő küzdelem a fajok, népek és osztályok között s az erősek önzését és a gyöngék fájó panaszát felváltaná már egyszer a keresztény életrend jósága és szépsége. Ádám örök szomjúságával sóvárogjuk a világ összhangját, a nyugodt együttélést, népek, családok s egyesek virágozását a becsülettel végzett munkából és a nagy közös feltámadást az emberiség közös bűneiből. Ahogy Krisztus mondotta: „Ami az emberből jő ki, az fertőzi meg az embert. Mert onnan belülről, az emberek szívéből származnak a gonosz gondolatok, paráznaságok, gyilkosságok, lopások, telhetetlenségek, gonoszságok, álnokság, szemérmetlenség, gonosz szem, lázongás, káromlás, kevélység, bolondság: mindezek a gonoszságok belülről jönnek ki és megfertőztetik az embert...“ De harcol az ember önmaga ellen is, küzd nemesen, bátran a személyi, társadalmi és politikai bűnök zsarnoksága ellen, küzd a hite, látása és meggyőződése alapján s nem engedi elhalványulni szívében az isteni szikra fényét, amely létének értelmét adja. Vérben, vasban érte meg a világ ezt a Husvétot; szenvedés, könny, bánat, tűz és halál kísért Európa földjén s mégis igaz az ősi hit, mégis reményt zúg a harangok szava, mert a világtörténelem sodrában, a megcsúfolt igazság feltámadásáért küzdünk!

A katyni erdők

mélyén feltárt lengyel tömegsírok hivatalos megvizsgálásáról érkezett első 3 rádióképünket a heti krónika oldalán közöljük, mert néma és borzalmas pádirat ez a néhány kép, a bolsevizmus vadállati bűneiről! Három esztendővel ezelőtt, a kozielski fogolytáborból 12,000 lengyel tisztet áthajtottak a vörösök Szmolenszk alá, a katyni erdőbe, ahol a szerencsétleneket egyenként agyonlőtték s holttesteiket bedobálták a jeltelen, mély és hosszú tömegsírokba. Mész, föld, avar és kizsendült fű rejtette el a hóhérok titkát s Moszkva urai beszélhettek tovább a kultúra és az emberiesség követelményeiről... S most megnyílottak a katyni erdők sírjai s az egész világ dermedten döbben rá a bolsevista uralmi rendszer határtalanul elaljasodott és nyersen leleplezett politikai módszereire. Lengyel, német és nemzetközi bizottság foglalkozik a lemészárolt lengyel tisztek személyazonosságának megállapításával s a szétmállott zubbonyokból előkerülő okmányok és emléktárgyak leírhatatlan jelenetek között fedik fel az áldozatok neveit. Megkerült Smorawinsky tábornok, a lublini hadtest parancsnoka, Bohatyrewicz tábornok, Halacynsky vezérkari ezredes s még 50 magasrangú tiszt a kirabolt névtelenek holttestei között s az ember azt kérdi fáradtan és kishitűen önmagától: — lehetséges ez?... Lehetséges, hogy másfélmillió fogoly lengyelből csak félmillió maradt meg? ... Lehetséges, hogy egy óriás birodalom vezetősége tudatosan s hideg tervszerűséggel, egész nemzetek orgyilkos kiirtására tör? ... És lehetséges, hogy ezekkel az emberiességből kizüllött bolsevista banditákkal kulturállamok fognak össze, — Európa sorsának és jövendőjének irányítására? ... A katyni erdők kibontott tömegsírjai Európára merednek s vádlóan intik a hiszékeny, a könnyen feledő, a gondatlan s a vörös tűzzel játszadozó embereket és országokat a moszkovita uralom könyörtelenségére! Csak a félőrültek hihetnek a szovjetpolitika lassú változásában, mert a bolsevista-zsidó lázadás gyilkos szelleme, az 1917-es vérengzések vad viharaiból, a polgárháborúk veszett sorozatain át, töretlen dühvel zúdult a katyni erdőkre, Finnországra és a balti államokra. Hirdetik a katyni sírok, hogy minden európai erőszak csak következmény volt s jogos önvédelem, megfékezni a bolsevista terrort, amelynek letörése és kiirtása nélkül, a türelem és az engedékenység parancsát csak öngyilkos hajlamú nemzetek teljesíthetik! ...

A hazugságok és rémhírek

terjesztését erős szavakkal bélyegezte meg Kállay Miklós miniszterelnök, a Magyar Mérnök és Építészegylet közgyűlésén. A pletykát, a szószátyár, koholt híreket és a rosszindulatú kitalálásokat tényleg az egészséges ösztön, a józan ész és a nemzet elemi érdekeit védő politikai érzék kellene kivesse a magyar élet töméntelen vitaanyagából. Valóban érthetetlen az a jelenség, hogy a tényekkel százszor megcáfolt rémhírek is makacsul visszatérnek s akiket százszor megfogtak alaptalanul elsuttogott, nyilvánvaló hazugságokon, azok sem veszítik el valahogyan hirterjesztő tekintélyüket. Milehet az oka ennek a sajátságos szellemi betegségnek? A világháború elkerülhetetlenül felgyujtja a képzelőerőt, mindenki hajlamos a jóslásra, tünődésre s az érdeklődő, jószándékú emberek a híreket mint szivacs a vizet, mohón felszívják, különösen, ha valaki „bizalmas“, „felülről“ és „kívülről“ kapott rejtelmes tudalmakat suvaszt a beszélgetésekbe. A nagyképűség és a politikai svihákság igen fontos szerepet játszik a rémhírterjesztésben. A jólértesültség fitogtatásának társadalmi nyavalyája súlyosan terjed s kevesen vállalják azt a tisztességes álláspontot, hogy „az én véleményem, hitem és gondolatom szerint!...“ Mindenki másra, valami felső vagy külső tényezőre hivatkozik az állításaiban. Ez a könnyelmű és fontoskodó fecsegés azonban, még nem ronthatta volna meg a tapasztalt ijesztő mértékben a közvéleményt. A gonosz és alattomos rémhír, amelyet a miniszterelnök „rosszindulatú kitalálás“-nak nevezett, nem ilyen egyszerű módon indult el végzetes útjára. Agytrösztje, határozott célja, terve, programja, indulási és érkezési ideje van a kimért pályákon mozgó, szándékos hazugságoknak! Egyivású, silány elemek szaggatják a magyar lelki ellenállás gátjait s a buzgón terjesztett szemérmetlen mesék óriási többsége, bizony feltűnően megegyezik abban, hogy a szabad jövendőhöz vezető egyetlen magyar utat próbálja a rémhírek szennyes áradatával elboritani. A hiú fecsegők megszégyenítése könnyű feladat, de az ellenséges célokat szolgáló irányított rémhírterjesztést, csak az államhatalom és a nemzeti közvélemény egyesült ereje semmisítheti meg!

FÜZFABARKA FEHÉREDIK HAMVASAN A DONYEC PARTJÁN..

(A Magyar Futár rádióképe)

17 Berlin C 3459 234 16/4 1515
Ungarn Postfach 37 =

Orbis-Funkbild.-"Tempo"-Budapest.- Durch Schlamm und Morast dem zurückgehenden Sowjetfeind nach.

A HÁTRÁLÓ ELLENSÉG NYOMÁBAN. A kubáni hídfőnél, a rohamozó vörös hadsereget az ellentámadások lendülete vetette vissza régi állásaiba

A vörös hadsereg a kubáni hídfőnél súlyos vereséget szenvedett az elmúlott héten, egyébként a front többi szakaszán aránylagos csönd uralkodott s csak a német légierő folytatta változatlanul hatalmas támadásait a szovjet utánpótlás megsemmisítésére és az általános harci helyzet kezdeményező kialakítására. A kubáni hídfő ellen felvonult szovjetcsapatokat már útközben megtizedelték a zuhanóbombázók s az iszapos terepen makacsul erőszakolt páncélos és gyalogos támadások során két nap alatt egy teljes szovjet páncélosdandár és öt lövészezred pusztult el anélkül, hogy az előrehajszolt egységek, a magaslati zárt német állásokat elérték volna. Európa a legnagyobb bizalommal tekinthet a tavaszi áradások végén várható nagy harcok elé!..

Véget ért a...

KÍSÉRTET AZ ÚTSZÉLEN...
Az arcvonal mögé rekedt, bujdosó szovjetkatonák leszakítanak egy darabot az elhullott lovakból s menekülnek vele rejtekhelyükre, amíg a terep rendszeres átfésülésénél el nem fogják őket...

AZ ILMEN-TÓNÁL SEM JOBB A HELYZET. Olyan az út, mintha patakmeder volna s ha elakad a kocsi, bizony „nedves feladat" a javítgatása...

TAVASZI JAVÍTÓ MUNKA AZ ÁLDOTT, MELEG NAPFÉNYBEN

DE KELLEMETLENEBB MUNKÁT IS PARANCSOL A TAVASZ. Ásóval kell utat nyitni az árkokban csergedező víznek, —

— néhol pedig vederrel kell merni napestig, ahogy ez a flamand önkéntes teszi, szemben Leningráddal...

(*A Magyar Futár rádióképe*)

PÁNCÉLOSKOCSIK ELÖNYOMULÁSA A DONECI FRONTON

szovjetfronton

SZTARAJA RUSSZA MÉG MINDIG FÜSTÖLÖG
A nagytemplom sértetlen, de a házsorok kiégtek. Itt omlott össze a legnagyobb szovjettámadás...

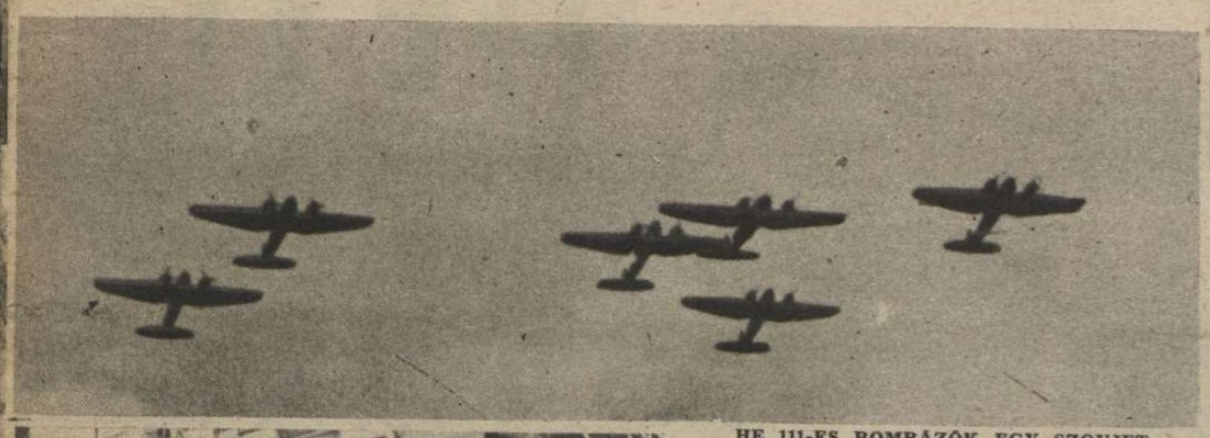

HE 111-ES BOMBÁZÓK EGY SZOVJET VASÚTI CSOMÓPONT FÖLÖTT

A LÉGI TÁMADÁS EREDMÉNYE! →
1. A vasútállomás és nehány száz vasúti kocsi lángolva ég. 2. Becsapódások a pályatesten. 2a. Súlyos rombolások vasúti átjárókon. 3. Megrongált páncélárkok. 4. Szétbombázott hidak. 5. A szovjetcsapatok bombákkal szétugrasztott gyülekezőhelye. Képünk jobb alsó sarkában, az egyik német gép mélyrepülésben, éppen kioldja bombáit...

←— KHARKOVBAN MÁR HELYREÁLLOTT A REND ÉS NYUGALOM
A városon óriási fogolyszállítmányok vonulnak át nyugat felé s ha megtorlódnak, pihennek egy ideig a napsütésben...

SZAKADATLANUL ÖMLIK AZ UTÁNPÓTLÁS A SZOVJETFRONTRA
Ember, anyag, gép, ló árad az első vonal irányába, felvenni a roppant küzdelmet a bolsevizmus ellen...

A KUBÁNI HÍDFÖNÉL
A szovjet erős páncélos csapatokkal rohamozott az elmúlott héten s harckocsijainak nagyobbik részét sikertelenül áldozta fel...

1600 x 6
9600
9370
4742
1600
2542

Nr. 16 Berlin C 3351 234 11/4 2020 =
Magyar Futar Budapest =

MAGYAR FUTÁR BUDAPEST-FÜHRER-PRESSEDIENST

22 Berlin C 3011 234 18/4 1840 =
Magyar - Futar Budapest =

← HITLER ÉS MUSSOLINI TALÁLKOZÁSA A KÉT VEZÉR 3 NAPOS MEGBESZÉLÉSÉN

(A Magyar Futár rádióképe)

HETI

A BORSAFÜREDI SPORTSZÁLLÓ alapkőletételének ünnepségét most tartották meg. Az új sportszálló Erdély egyik legjelentősebb sportterületét teszi hozzáférhetővé a sielők és turisták részére

VASAS—FERENCVÁROS
3:2 (2:2)

Orkánszerű szélben a szerencsésebb csapat győzött

Izgalmas jelenet a mérkőzésről

Ankara

← CSAKMAK, a török vezérkar főnöke, aki ankarai hírek szerint lemondott állásáról

Bécs

→ AZ ÚJ NEMZEDÉK A BÉCSI ÁLLAMI OPERA BALLETTKARÁBAN

Stockholm

→ FINN ÁRVÁK ÉS ÜDÜLÉSRE SZORULÓ GYEREKEK ÉRKEZÉSE STOCKHOLMBA. A svéd társadalom segélyakciója szeretettel karolja fel a bolsevizmus ellen küzdő finn nemzet gyermekeit

VITÉZ NAGYBÁNYAI HORTHY MIKLÓS

Magyarország Kormányzója meglátogatta Hitler Adolfot, a német birodalom vezérét. A kormányzót megérkezésekor Hitler fogadja a vezető személyiségek élén.

(A Magyar Futár rádióképe)

←

A KORMÁNYZÓ

tanácskozása Hitler Adolffal, Baloldalt Ribbentrop birodalmi külügyminiszter áll.

(A Magyar Futár rádióképe)

→

SPELLMAN

New York érseke, a vatikáni, angliai és marokkói látogatás után Kairóba érkezett. Az amerikai katolikus főpap a húsvéti ünnepeket Palesztinában tölti

Kairó

ESEMÉNYEK

Gól

NAC—WMFC 4:3 (2:2)

A tavalyi bajnokcsapat kikapott az idei bajnokjelölttől

A második gól

MICHELE LA SPINA,

Olaszország híres szobrásza meghalt 94 éves korában. A nagy művész fiatal korában Garibaldi hős önkéntese volt s halála előtt Garibaldi óriás szobrán dolgozott

Sopron

SZINNYEI-MERSE JENŐ KULTUSZMINISZTER beszédet mond a Műegyetem soproni tagozatának alapkő-letételi ünnepélyén

Róma

Tavaszi vihar a Hortobágyon

Az ég magosra nőtt, s mintha a puszta hava a kék mennyboltra takarodott volna fel: roppant fehér foltokban úsznak rajta a fellegek. A tavalyi aszott szálak közt már átveri gyenge zöldjét az idei fű, a semlyékes tocsogók felett nyugtalanul szárnyal és rikoltoz a fekete szárcsa; a rideg gulyákban magasra emelt fejjel bőgnek a hosszúszőrű barmok, a ménes lovai minden ok nélkül szügyükbe vágják fejüket, megiramodnak és lobogó sörennyel vágnak neki a véghetetlen siknak. A gulyás kongó ostorral veri rendbe a nyugtalan jószágot, bozontos komondorai lihegve szaguldják körüli a cserényt, esténkent meg, a vasalónál, a respedő árvatőzeg parazsa mellett a bojtárok ilyenkor próbálgatják, dünnyögve az új nóták szavát...

Tavaszodik a Hortobágyon...

Delente már arany nyilakat záporoz a pusztára a fényesarcú nap s a szikrázó ragyogásban a friss füveket kóstolgatja Csárdás, a kormoshomlokú bika. Nem vegyül el a többi jószág közé; magányosan bolyong, távol a gulyától s olykor fel-fel emeli villásszarvú fejét. Beleszimatol a szélbe, tágulo orrlyukkal szívja a nyers és vad illatokat, amelyektől sötét vére megzúdul s roppant izmain végigfut a remegés. Szügyen szúknek érzi a bőrt, nyakát megfeszíti s lábai, — zömök oszlopok, — belemélyednek a puszta földjébe.

Az indulat vörös köde elönti szemét, az ösztön harsány szava végigvág királyi testén, mint néha a számadó nyolcágból fonott karikás ostora. A szél új szagokat hoz feléje. Fujtat, szimatol. Nem is látja már, inkább csak érzi, hogy amott, a véres ködön túl, egy másik állat ugyanígy megfeszített lábbal, remegő inakkal bámul feléje. Szája félig kinyílik, torkán mély mordulás szakad fel, forró lehelettel.

És Csárdás megindult... Körmei belevágódnak a puha földbe, széttiporják a fűszálakat. Nyakán a kormos lebernyeg ide-oda leng, busa homlokát megszegi, szarva, e két félelmetes öklelő kopja előrefeszül.

Vele szemközt a másik is kocog már. Komor, kurta hörgésük bajrahívó szó, amelyre nyugtalanul figyelnek a többiek is.

Aztán összerobbannak. Mint az érc, csattog a kemény szarv, a kormos homlokok csontja egymásnak feszül, s Csárdás érzi a másik bika testének bőszítő szagát.

— Heé! Csárdás teee...!

A pusztai párbajt messziről látja Kovács Dániel, a számadó, s futva indul, hogy a gulya két legszebb jószágát széjjelválassza, mert sűrű vér folyik ott különben. Kurjant hatna rájuk ebeket is, hiszen az erős, vén komondorok ott hevernek mellette a napon. Szétverhetné őket karikás ostora csípős szíjjával is, — de tavasz van s nem csak a puszta szilaj Jószága érzi ilyenkor meggyűlt erejét, hanem a pásztor is.

'A számadó puszta kézzel veti magát a megvadult hatalmasok közé. Kurjantásától megtorpannak a bikák s Kovács Dániel, mint egykor az ifjú Toldi, szarvánál ragadja meg a Csárdást. A küzdelem nem tart soká... Míg a bojtárok elverik közeléből a másik bikát, ő pattanásig feszült izmokkal csavarja oldalt a roppant állat fejét.

— Höhe... höhe, te... — lihegi s a remek jószág lassan megnyugszik, engedi legyőzni magát.

Kovács Dániel elbocsátja a félelmetes szarvakat, megtörli homlokát s tovaballag, mintha nem történt volna semmi... Meleg szél fut által a pusztán, talpa épp csak érinti a füvet, amely meg se hajlik alatta. Az égen lassú vonulással húznak át a fehér fellegek, s a hortobágyi bikagulya megint csendes szuszogással legelészik már. A vasalónál a kisbojtár kanyargós nótára gyujt:

Hej, édes Istenem, adj egy csendes esőt,
A szegény baromnak jó legelő mezőt...

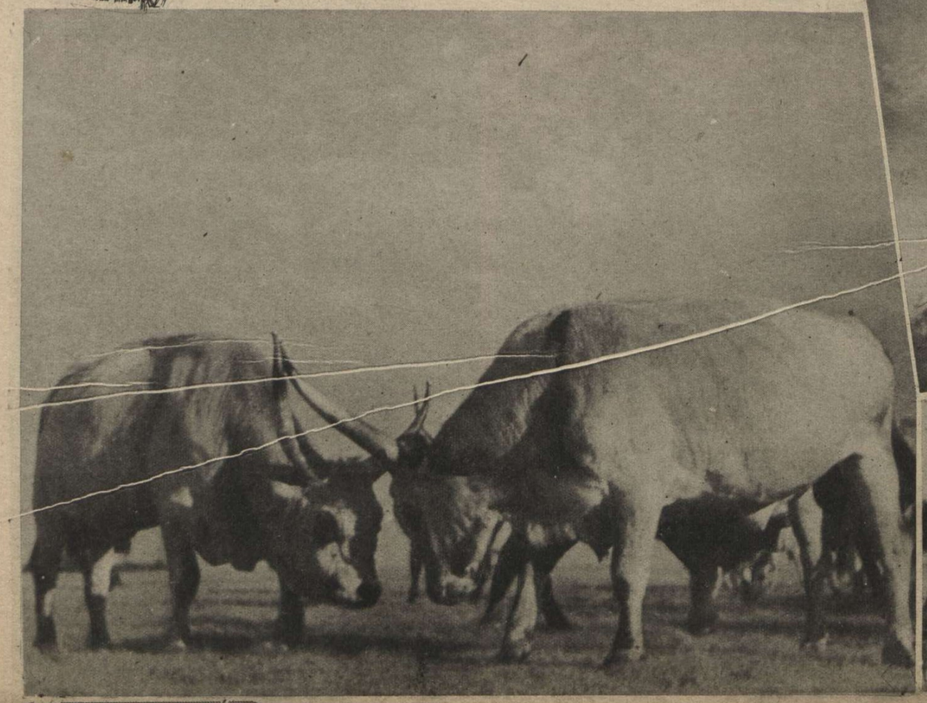

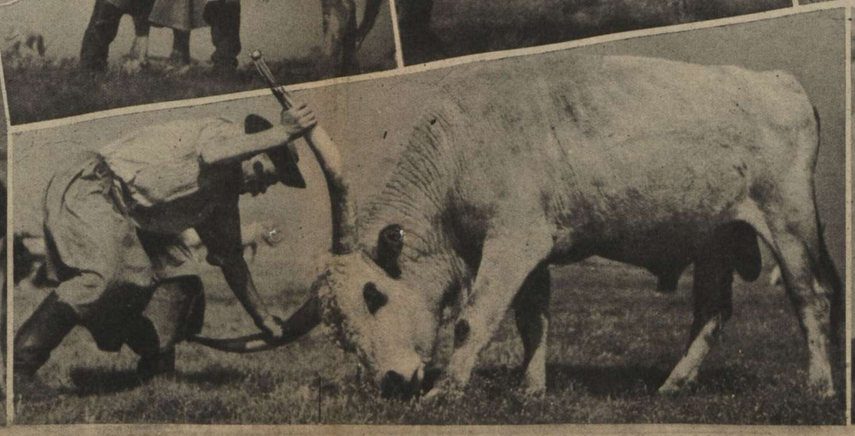

BOSZNIÁBAN LEVERTÉK

Történelmi képsorozat a szomszédos Horvát dálkodás aló

A Balkán békéje és biztonsága, Európa sikeres önvédelm harcának egyik legfontosabb pillére! A Balkán nyugalmá érezhetően megzavarta a szovjet támogatásával kirobbantott **horvátországi kommunista lázadás,** amely különösen Bosznia területén, már nagyobb területeket kaparintott birtokába s a dolgozó, szegény lakósság kirablásával és megfélemlítésével próbálta uralmát megszilárdítani. A rejtélyes utakon támogatott kommunista bandák nagyobb és merészebb vállalkozásokra egyesültek, amikor lecsapott reájuk az európai rendteremtés vaskeze. **Német és horvát hadosztályok indították meg az erélyes tisztogató műveleteket s a két hónapos, tervszerű hadjárat folyamán, a kommunista erőcsoportok felmorzsolódtak.** Képsorozatunk a sikeres harcok páratlanul érdekes mozzanatairól számol be.

MEREDEK SZIKLAFALAK ÉS MÁRCIUSI HÓMEZŐK
ismeretlen akadályain át folyik az ellenség üldözése. Az összes nagyobb bandák felmorzsolásáig nincs béke Boszniában

↑ **MINDEN TEREPAKADÁLYT LEKÜZDENEK**
a boszniai hegyekben, kommunisták ellen ha coló rohamosztagok

← **AZ ELFOGLALT SZIKLÁS BOSZNIAI HEGYTETŐRŐL**
a menekülő, szétszórt kommunista bandák mozdulatait figyeli a rohamcsapat. A főcél, az új csoportosulás megakadályozása . . .

A BOLSEVISTA RÉMURALMAT

országban végrehajtott tisztogató hadjáratról és a kommunista garáz- felszabadított területekről

KÖNNYŰ PÁNCÉLOSOK VERTÉK SZÉT TITO ÜTKÖZETRE EGYESÜLT BANDÁIT

↑ ZUHANÓBOMBÁZÓK ÉGETIK KI a havas boszniai hegyormokon, a kommunisták utolsó ellenállási fészkeit

GÉPPUSKA KATTOG A BOSZNIAI HEGYEK KÖZÖTT
s a tisztogató harccsoportok egyre magasabbra űzik a megvert kommunistákat, fel a havas bércek közé . . .

↑ ÚTTALAN MAGASLATOKON,
messze elkígyózó sorokban közelítik meg a német és a horvát egységek a kommunisták búvóhelyeit. Melegen süt a tavaszi nap, de az éjszakák kegyetlenül hidegek még a boszniai hegyekben . . .

↓ BOLSEVISTA PROPAGANDA EGY MOZDONYON
A vöröscsillagos ócska gép oldalára vörös betűkkel írták fel a jelmondatot: „Éljen Tito elvtárs . . .“ Tito, a rejtélyes kommunista bandavezető teremtette meg Boszniában a rablás, gyilkosság és véres erőszak rendszerét

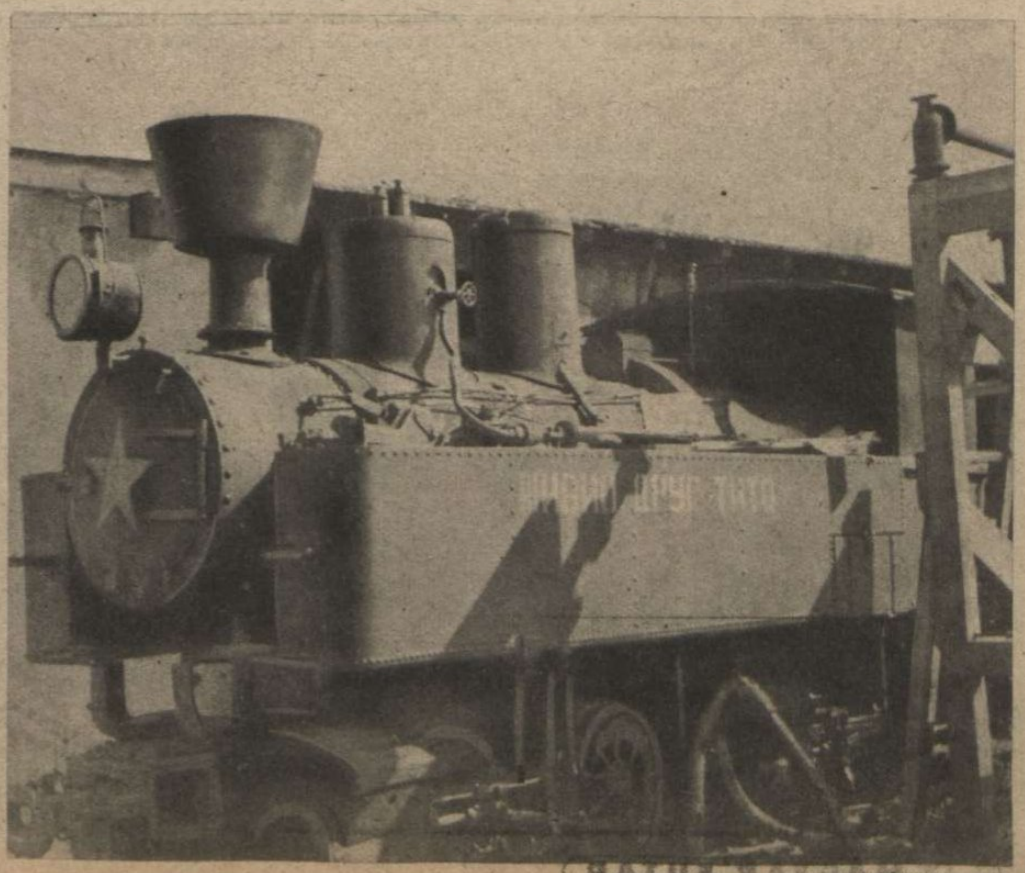

FEHÉR ZÁSZLÓ FOGADJA
a felszabadított faluba érkezett élcsapatot. A kommunisták a tűzharcban elszenvedett vereség után a falut kiürítették . . .

A BOLSEVISTA TERROR HOSSZÚ URALMÁTÓL MEGMENTETT KÖZSÉGEK LAKÓSSÁGA ÖRÜMMEL ÉS LELKESEN ÜDVÖZLI A BEVONULÓ SS-CSAPATOKAT

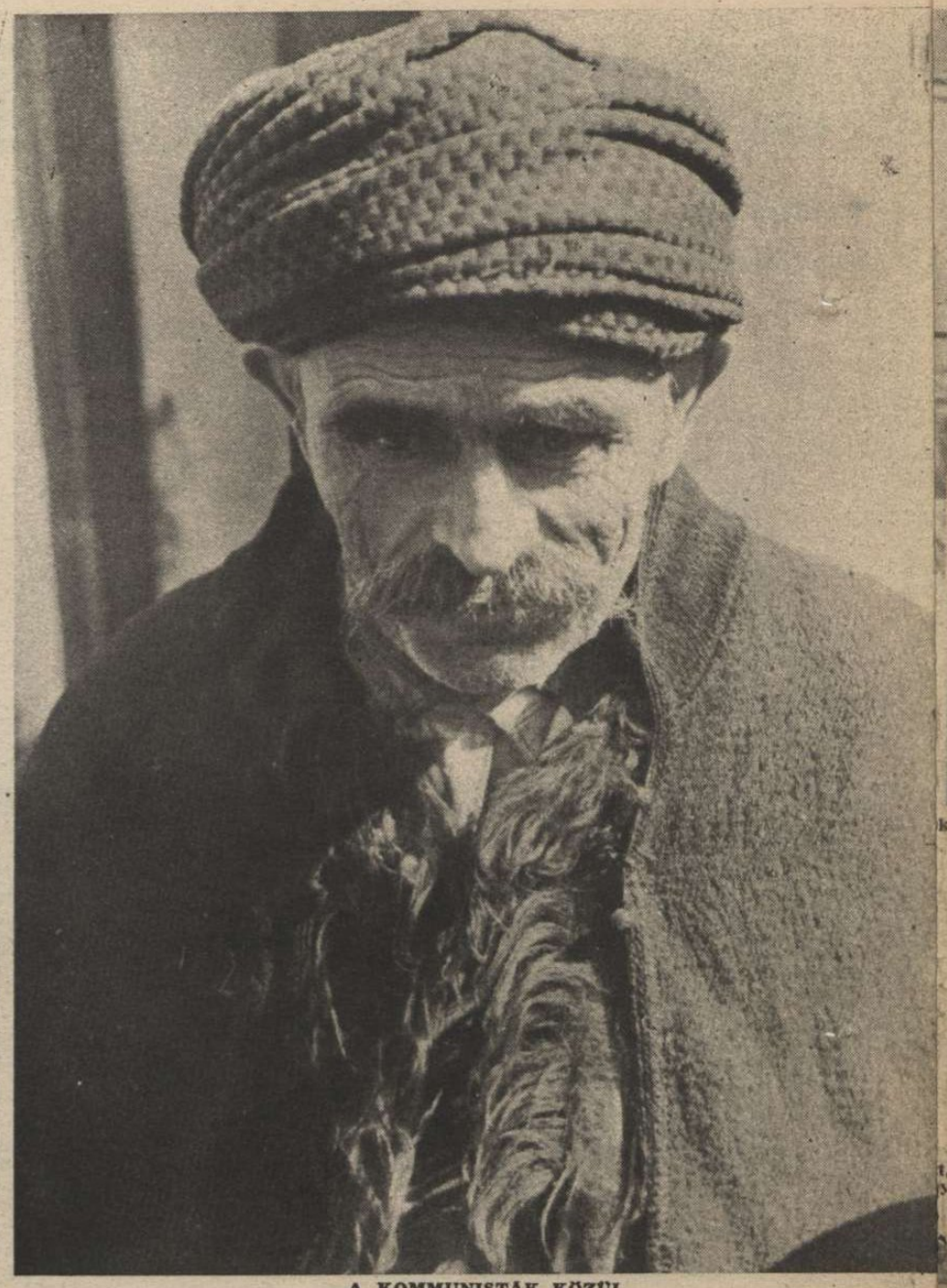

A KOMMUNISTÁK KÖZÜL
kimentett bosnyák parasztnak még a szemében remeg az átélt rémület . . .

ELBÚJDOSOTT FÖLDMŰVESEK
beszámolnak szörnyű élményeikről s a falu elpusztításáról. A bolsevisták utolsó kis vagyonkájukat is elrabolták s azután tüzet vetettek a szegényes házakra . . .

ÖRÜLNEK A BOSNYÁK ASSZONYOK,
hogy véget ért a rémuralom. Három hónapig éltek a kommunista rendszerben s megutálták egész életükre . . .

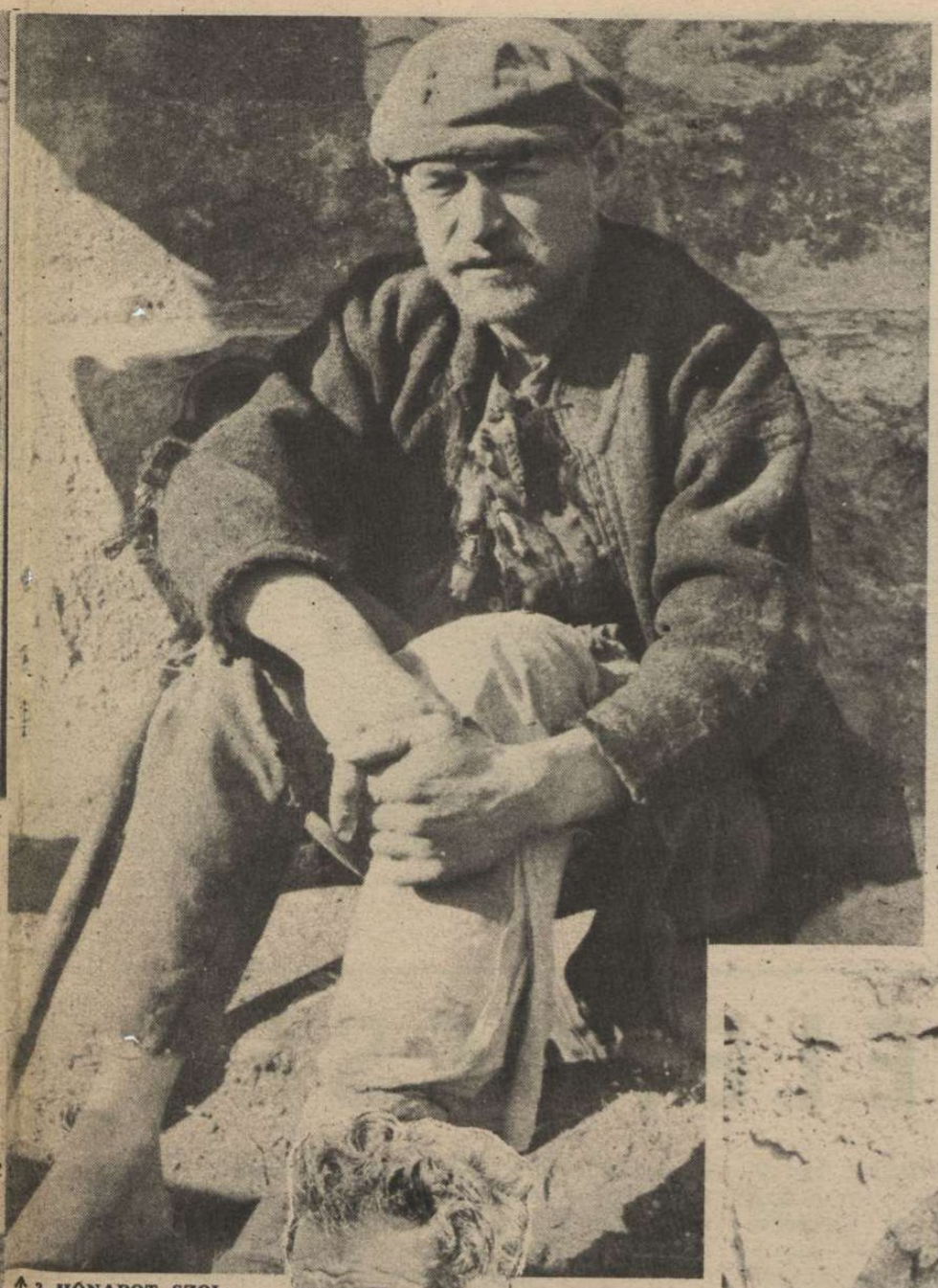

↑ ÁTFUTOTTAK A TISZTOGATÓ CSAPATOKHOZ! . . .
Elbolondított boszniai földművesek, akik beállottak Tito bandájába, de az első kedvező alkalmat felhasználták a szökésre . . .

VISSZATÉRŐ MENEKÜLTEK . . .
↓ A végsőkig kiéhezett embereknek először csak sovány, meleg levest adtak, hogy magukhoz térjenek és elbírják újra a rendes táplálkozást. Az orvosi rendelkezés titkát nem ismerő bosnyákok komoran nézik az erősebbek kiadós étkezését . . .

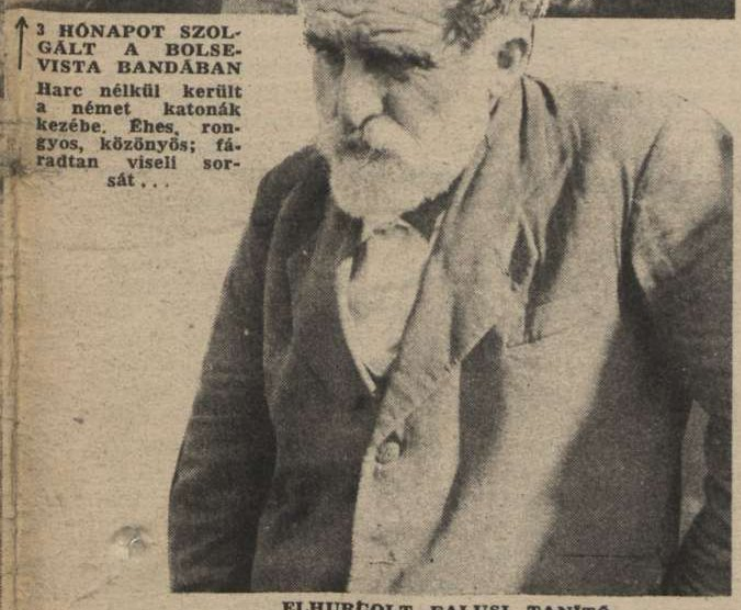

↑ 3 HÓNAPOT SZOLGÁLT A BOLSEVISTA BANDÁBAN
Harc nélkül került a német katonák kezébe. Éhes, rongyos, közönyös; fáradtan viseli sorsát . . .

ELHURCOLT FALUSI TANÍTÓ,
3 havi kommunista kezelés után... Testben, lélekben megtörve köszönte újra és újra megmentését

BOSNYÁK ASSZONYOK VESZTESÉGEIKRŐL PANASZKODNAK
↓ Férjüket, gyerekeiket, a párnát s a süldőt vitték el a bolsevista bandák . . .
Alig van család a felszabadított területen, ahol nem siratnak halottat . . .
A III. Internacionálé Boszniában — bemutatkozott . . .

HÓNAPOKIG VÉGEZTE A LEGNEHEZEBB MUNKÁT
ez az elhajtott boszniai fiú a kommunista táborban, de a táplálásáról elfeledkeztek. Gyökerekből élt. Amikor elfogták, már nem tudott lábraállni az éhségtől . . .

MAGYARORSZÁG KORMÁNYZÓJA meglátogatta Hitler Adolfot, a német birodalom vezérét harctéri főhadiszállásán és onnan vasárnap reggel érkezett haza

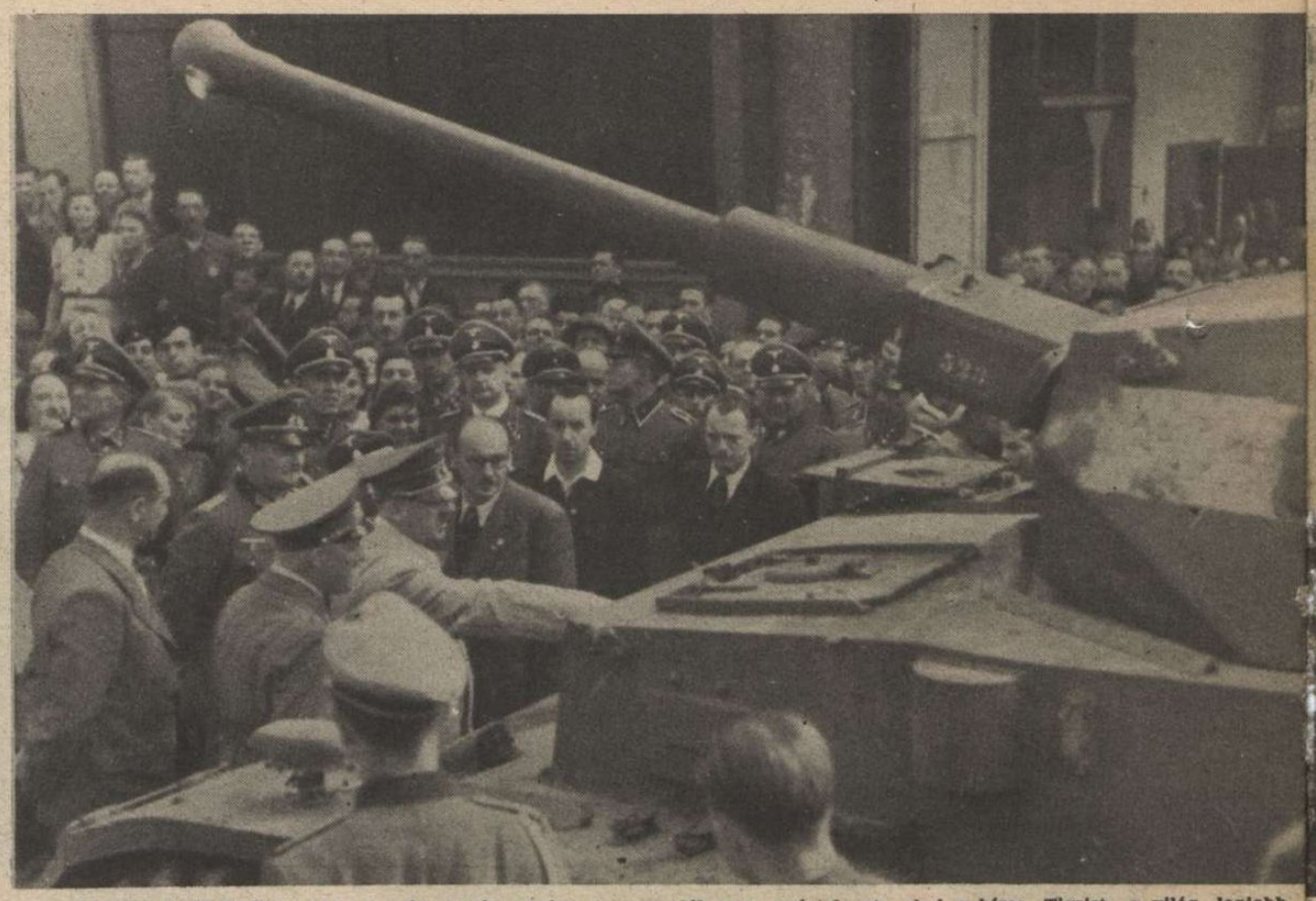

HITLER SZÜLETÉSNAPJA. A német nép vezére megszemléli egy gyártelepet, ahol a híres Tigrist, a világ legjobb harckocsiját gyártják

HADIJELENTÉSEK,

A tengelyhatalmak vezető férfiainak biztató tanácskozásai megenyhítették a fojtott és fülledt nemzetközi légkört s rávilágítottak az ellenséges propaganda szólamainak ürességére. Az angolszászok igen ügyesnek nevezhető fogással, hónapok óta *a háború utáni időkről beszélnek, a jutalmak és a büntetések kiosztásáról és a világ demokratikus új rendjéről, mintha már megnyerték volna a háborút s nem feküdne előttük más feladat, mint a konc és a hatalom szétosztása a brit birodalom, az Északamerikai Egyesült Államok, Szovjetoroszország és esetleg az elgyengült Kína között.* A sajtóütegek káprázatos bevetésével megostromolt tömegek talán elhiszik egy ideig, hogy a győzelem útjára már csak rózsaszirmokat hullathat az idő, de minél inkább erősítik ezt az elvakító propagandát, annál súlyosabb lesz *a kiábrándulás* az új megpróbáltatások legnehezebb hónapjaiban. Az angolszász propaganda lényegében jelentéktelen győzelmek és a légi terror feltételezett hatásának alapján jósolgatja az első világháború eseményeinek *változatlan és gyors bekövetkezését* s azt a hitet próbálja mindenáron terjeszteni, hogy nincs semmi új a nap alatt s megismétlődik minden, az angolszász világuralom új, évszázados biztosítására . . .

A ragyogóra csiszolt jóslásoknak nincs komoly és elfogadható alapjuk.

A második világháború 43-ik hónapját lehetetlenség összehasonlítani az első világháború 43-ik hónapjával! 1918 márciusában már a kimerülés komoly jelei mutatkoztak a központi hatalmak országaiban: *Bécsben, Berlinben, Hamburgban és Kielben fellángolt az éhségsztrájk; Hollandia blokádegyezményt kötött Angliával, a központi hatalmak ellen; Párist először vették tűz alá a messzehordó német ágyúk; dühöngött a sommei csata; japán és angol tengerészek szállottak partra közösen Vladivosztokban; béke uralkodott a Csendes Óceánon s az európai szárazföldön kilátástalanul megmerevedtek a frontok; a német hadsereg nem tudott előretörni a tengerpartig s a semleges államoknak Anglia parancsolt; a központi hatalmak bátor és vitéz seregei a végzet ellen verekedtek; az utcákon és a gyárnegyedekben a marxizmus bujtogatott világlázadásra; a belső erők meglazultak s a katonák hősiségét és vérontását a belső szellemi frontok megroppanása rabolta meg az eredményektől. Ezzel a vígasztalan és sivár képpel szemben tökéletesen megváltozott, szilárd és egységes front védi ma Európát minden ellenségétől!* A *szovjetfronton* befejezése felé közeledik az óriás felvonulás, amely acélfalat állít szembe a vörös hadsereggel a végső küzdelemhez. *Nyugaton* az európai tengerpart biztonságára mindenütt a német és az olasz hadsereg vigyáz s a kiépített erődvonalak áttörése és az európai invázió lehetetlenségnek látszik. *Európa egyetlen pontján sem tudott lábat vetni az ellenség s a megszervezett gazdálkodás, a közös táborba tartozó európai népek ellátását a szovjettől elhódított területek terményeivel is biztosítja. Hogy hasonlítható össze józan ésszel ez a helyzet az 1918-ik év márciusának válságos állapotával?* . . . S ha a 43-ik hónapban ilyen erősnek és rendíthetetlennek mutatkozik az európai önvédelem frontja, *hány esztendőre van még szüksége az angolszászoknak ahhoz, hogy győzelmükben komolyan reménykedhessenek?*

ÉLET VAGY HALÁL? . . A sikeres támadás után lemerült német búvárnaszád közelében robbant az ellenséges romboló vízibombája s megtaszította szörnyű erejével a tengeralattjárót. Kialudtak a villanylámpák is és a vaksötétben a főgépész felkattantott kézi lámpájával feszülten figyeli a manometert. A menekülés vagy a pusztulás remeg a víznyomást mérő finom szerkezet mutatóján . . .

DÖNITZ VEZÉRTENGERNAGY a német hadiflotta főparancsnoka megszemlélte az Olaszországban állomásozó német tengerészeti egységeket

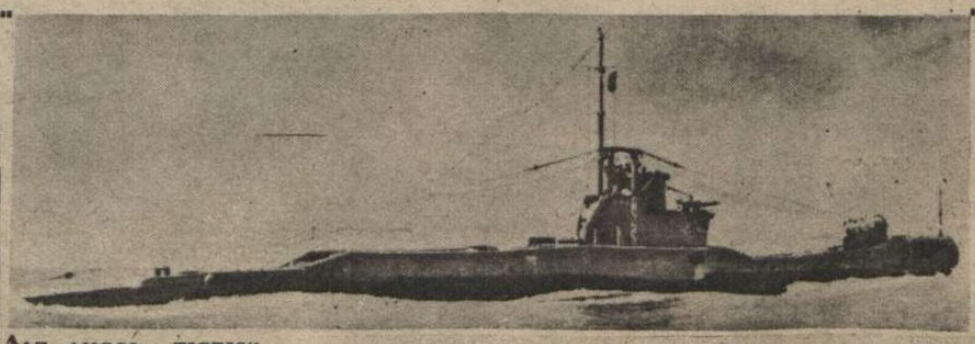

AZ ANGOL „TIGRIS" TENGERALATTJÁRÓ ELSÜLYEDT A FÖLDKÖZI TENGEREN

A Tigris már a 6. Patrol-tipusú nagy búvárnaszád, amelyet az új német üldöző hajók pusztítottak el. Ezek a legmodernebb angol búvárnaszádok, 1090 tonnásak s mindegyiknek egy 10.2 cm-es ágyúja, két légelhárító nehéz géppuskája, 6 torpédócsöve és 60 főnyi személyzete van

A TOTÁLIS PUSZTULÁS!

Egy óriás angol bombázó roncsai a nyugati tengerparton. Bombaterhével együtt lőtték le a négymotoros gépet s a léglaknák robbanása a 7 tagú személyzetet és a gép alkatrészeit kis darabokra szaggatta . . .

A TIGRIS KÖNNYEDÉN ÁTSÉTÁL EGY ERŐSEN ÉPÍTETT HÁZON

HITLER ADOLF →
54-ik születésnapját a törhetetlen hűség és a háborús elszántság jegyében ünnepelte a nagy német-birodalom népe

CSATÁK ÉS ÚJ FORDULATOK

Irta: Rajniss Ferenc

És milyen csapások érhetik még Angliát és Amerikát a tengereken és az óceánokon, Keletázsia földjén és Indiában, — mielőtt nagyhangon kikürtölt terveiket megvalósíthatnák?...

A szovjetarcvonalon

a hét elején a német csapatok az *Izjumtól* északnyugatra fekvő térségben eredményes tisztogató harcokat végeztek és megerősítették kelet felé előretolt állásaikat. A német légihaderő nagy kötelékei az arcvonal igen sok helyén és az ellenség hátában hatalmas támadásokat intéztek fedezéksorok, harcvonalak, szállítóoszlopok, vasúti berendezések és légitámaszpontok ellen. A *Donec* vidékétől *Novorosszijszk* térségéig a légikötelékek bombazáporral árasztották el a szovjetvonalakat s a vörös vadászrajok meg sem kísérelték ennek a nagyszabású pusztítási műveletnek elhárítását. Az iszap, a sár és az áradás a nagyobbarányú hadműveleteket lehetetlenné teszi s a szovjet a középső és az északi szakaszon csak könnyen páncélozott terepjárógépeken szállított lövészekkel tapogatózik a német vonalak felé. *Kurszk* térségében német és magyar gyors harcirepülőgépek egész sor kirakodó pályaudvart támadtak meg és több lőszerrel megrakott vonatszerelvényt a levegőbe röpítettek. *Kurszk* nagy üzemanyag- és olajraktárai a sok találattól leégtek. *A vörös hadsereg csak a kubáni hídfőnél próbálkozott nagyobbszabású támadással, amely egy páncélos dandár és 5 lövészezred megsemmisítése után, a hét végére összeomlott. Novorosszijszk* térségében újra fellángoltak a harcok, de eredményt még a szovjet sem jelent. Figyelemreméltó az a tény, hogy a vörös hadsereg a kisarányú helyivállalkozásokban is igen sok páncélost és repülőgépet veszít, ami a német utánpótlás rendkívüli fölényére enged következtetni...

Tuniszban

a tengelycsapatok kiürítették *Kairouant, Szfaxot* és *Szúza* városát s a lényegesen megrövidült frontszakaszokon erős tengelyhátvédek állják a harcot az angol-amerikai hadoszlopokkal s a főcsapatok heves ellentámadásokkal tartóztatják fel a fokozódó angolszász nyomást. A német-olasz erők minden talpalatnyi földért szívósan küzdenek s az ellenség sok helyi támadását és előretörését meghiúsítják. A légihaderő harci és közelharci repülőkötelékei az ellenségnek az arcvonalra menetelő gépesített oszlopait támadják a leghevesebben s jelentős veszteségeket okoznak Montgomery és Anderson seregeinek. *Április 1-e és 15-e között az elkeseredett küzdelemben 200 angol és amerikai harckocsi semmisült meg s az angol utánpótlás súlyos veszteségeket szenvedett az Algir ellen irányuló nagy, összpontosított légitámadás következtében.* Montgomery tábornok létszámban állandóan növekedő csapatait *újra átcsoportosítja* s az utolsó napokban az angol jelentések is csak élénk felderítő tevékenységről számoltak be, úgy a déli, mint a nyugati frontszakaszon. A tengelyhatalmak hadereje a rendkívül súlyos helyzetben is példás hősiességgel teljesíti kötelességét s *nagy árat fizettet az angolokkal, a számbeli fölénnyel biztosított előnyomulásért*...

A légi terror

leküzdésében hétről-hétre növekszik az angolszászok vesztesége s az utolsó 6 nap alatt a kiadott jelentésekből megállapíthatjuk, hogy *Nyugateurópa és Olaszország városai fölött 192, leginkább négymotoros angolszász bombázógép pusztult el.* Stuttgart bombázásánál 23, Mannheim és Ludwigshaven bombázásánál 53, Bréma légi megtámadásánál 20 nagybombázót lőtt le a német elhárítás s a gépek és a jólképzett személyzet elvesztése érzékenyen érinti a terrorcselekményekhez ragaszkodó angol és amerikai parancsnokságokat. A német légihaderő *Chelmeford* angol ipari város és *Nagylondon* területének hadicélpontjait s több délkelet-angliai várost bombázott.

A *La Manche csatornában* több súlyos ütközet zajlott le német őrhajók és angol ágyúnaszádok között; 2 angol ágyúnaszád súlyosan megrongálódott, de a német hajók károkat és veszteségeket nem szenvedtek. *A német gyorsnaszádok új támadásuk során 2 angol rombolót és 1 előőrsnaszádot súlyesztettek el, továbbá egy 4000 tonnás tartályhajót, s az angol partvidék közelében egy nagy teherhajót semmisítettek meg.*

A német tengeralattjárók az Atlanti Óceán északi részén, a Karibi tengeren és a délafrikai partok előtt 21 hajót, 138.500 tonnát süllyesztettek el.

A világháború hadszíntereinek általános helyzete a tengelyhatalmaknak kedvez, s jele sincs annak, hogy az idők múlása a hadiszerencsét a demokráciák és a szovjet erkölcstelen szövetsége felé hajlíthatná...

OLASZ TORPEDÓVETŐ REPÜLŐGÉP TÁMADÁSA A FÖLDKÖZI TENGEREN
A kioldott torpedó pillanatok alatt eléri a víz felszínét s megkezdi útját a cél felé...

BÚVÁRNASZÁD ÉS REPÜLŐGÉPEK HARCA
A biskayai öbölben a megtámadott német tengeralattjárók 5 nagy angol bombázót lelőttek

TUNISZBÓL

KÖZELHARC MINDEN TALPALATNYI FÖLDÉRT! Az északtunéziai térségben összezárkózott olasz és német csapatok, véres ütközetekben tartóztatják fel az ellenséges túlerőt.

Szfax, Kairouan és Szúza kiürítése után, a tengelyhatalmak hősi hadereje a megrövidült frontszakaszokon, a végsőkre elszánt heves ellentámadásokkal tartóztatja fel az angolszászok növekvő nyomását. A helyi harcokban elszenvedett érzékeny veszteségek következtében **Montgomery** újra átcsoportosította csapatait s a hadmozdulatokhoz szükséges idő alatt, összpontosított tüzérségi tűzzel védte elfoglalt új állásainak szeszélyesen kanyargó vonalát. A német-olasz **nyugati front** ellen intézett nagy roham az elhárító tűzben és a kifejlődött kézi tusákban összeomlott, a **déli arcvonalon** az állandóan fokozódó tüzérségi párharc vezeti be a döntést kereső nagy ütközeteket. Elkeseredett légi harcok tombolnak az arcvonalak fölött. **A helyzet súlyos. Az ellenség számbeli fölénye napról-napra emelkedik. Hőskölteménye a tengelycsapatok afrikai küzdelme s szívós ellenállásuk ragyogó fegyverténye Európa védelmének.**

A NÉMET HARCKOCSIK ROHAMRA INDULNAK MONTGOMERY PÁNCÉLOSAI ELLEN. A hatalmas, felfejlődött egységek mögött porfelhő száll a magasba a sivár, homokos harctéren. Ritka, szerencsés felvétel ez, a tuniszi páncélos csatáról

LEFORDULT AZ ÜTTESTRÖL EGY ELLENSÉGES HARCKOCSI. A pontos találat örömétől ragyog a tüzér arca.

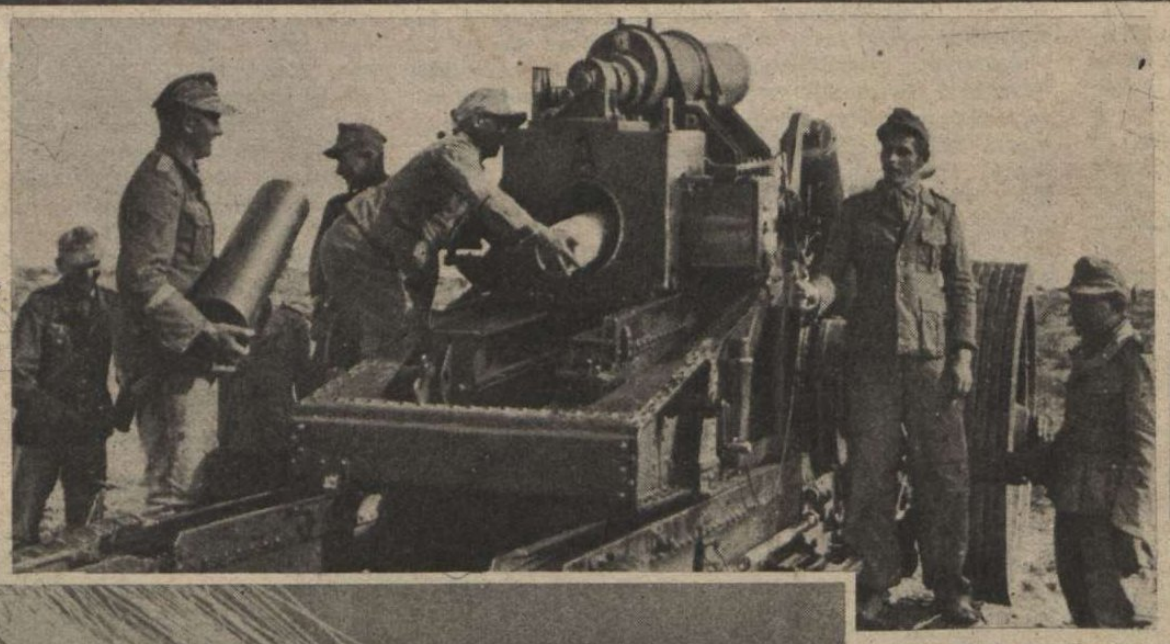

LÁZASAN DOLGOZIK A NÉMET TÜZÉRSÉG, feltartóztatni az állandóan megújuló ellenséges előretörést

ÁGYÚK SZÁZAI ONTJÁK A TÜZET az afrikai tengerparton, amikor az éjszakai repülőtámadás megindul . . .

LELÖTT ANGOL HARCIGÉP A TUNÉZIAI FRONTON

ELFOGOTT FRANCIA KATONÁK A TUNÉZIAI FRONTON. Előőrsszolgálatra állították be őket az amerikai vonal elé, de olasz fogságba kerültek

JELENTIK...

OLASZ UTÓVÉDEK hősi küzdelemben tartóztatják fel a támadó angolszász csapatokat

EJTŐERNYŐSÖK REJTEKHELYE
A tunéziai patak hűvös partja eszményi hely a pihenésre és a várakozásra, amíg újra fellángol a harc

KAIROUAN, az arabok szent városa. A tengelyhatalmak csapatai, a város körül lezajlott heves csaták után, kivonultak Kairouanból az előre elkészített északtunéziai állásokba

↓

ELFOGLALT ANGOL TÜZÉRSÉGI ÁLLÁS ÉSZAKTUNÉZIÁBAN

SZÉTLŐTT AMERIKAI HARCKOCSIK
a tengelyhatalmak csapatainak megrohamozott állásában

←

SZOMORÚ AMERIKAIAK — NÉMET FOGSÁGBAN. A támadó angolszász csapatok első hullámaiból sokan sodródnak a harcvonal mögé, — fegyvertelenül . . .

KÉT HÓNAP ALATT 50-SZER REPÜLT OLASZ FÖLDRŐL TUNÉZIÁBA!
A légi utánpótlás végtelenül fontos Rommel csapatainak ellátásában . . .

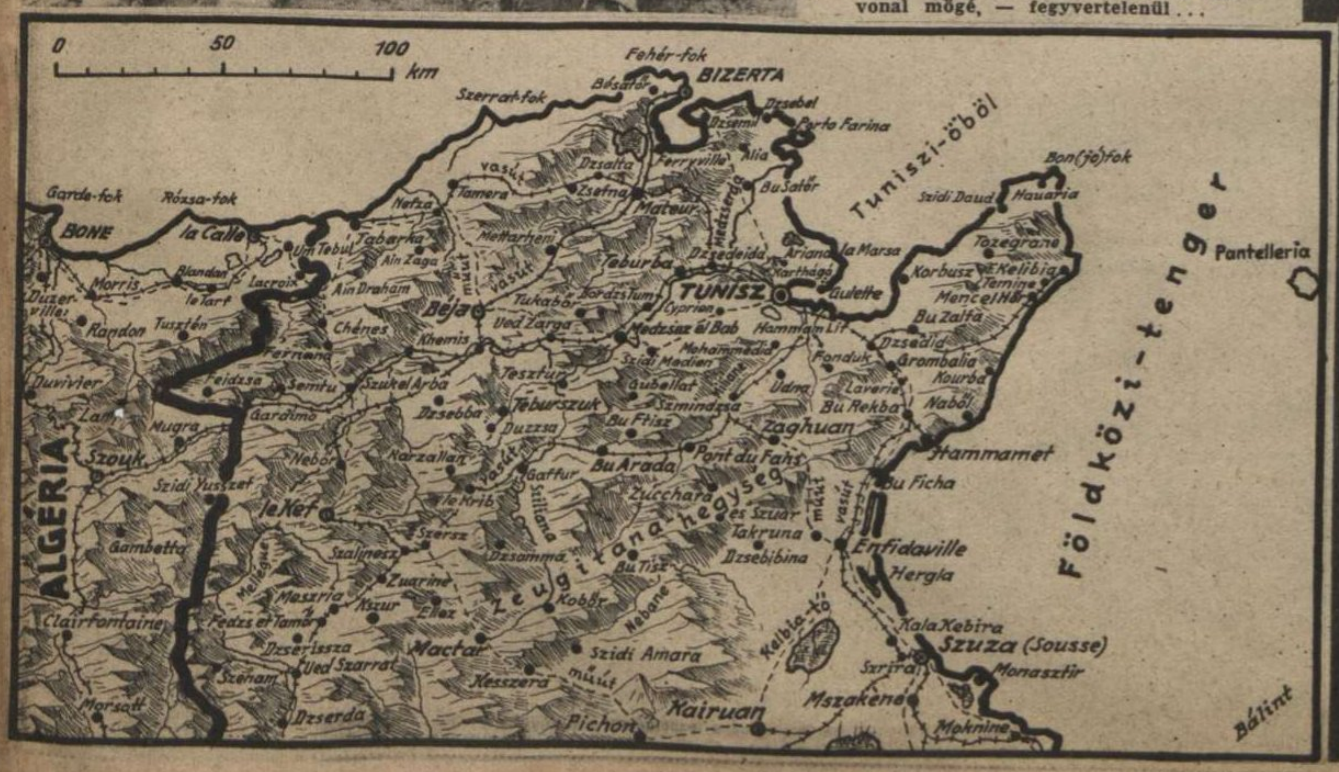

A SPANYOL KÉK HADOSZTÁLY
A SZOVJETFRONTON

SPANYOL TISZT FIGYELI a kékhadosztály harci állásából, a vörös csapatok támadó mozdulatait

Az elmúlott héten, **Litvinov** szovjetkövet szükségesnek tartotta kijelenteni, hogy Spanyolország és Szovjetoroszország között, a formális hadüzenet nélkül beállott a **háborús állapot,** mert a spanyol kék hadosztály fegyverrel küzd a szovjet ellen. Rejtély egyelőre, hogy miért volt szükség **ilyen későn és most** Litvinov megállapítására, mert a hős spanyol önkéntesek közel másfél esztendő óta harcolnak a bolsevizmus ellen a szovjetfronton s csak **folytatják** a szabadságharcot, amelyet a moszkvai ügynökök **a polgárháborúban kényszerítettek a sokat szenvedett és feltámadt nemzeti Spanyolországra!**

INFANTES TÁBORNOK, a spanyol kék hadosztály parancsnoka (középen) megbeszélést tart egy szomszédos német hadosztály parancsnokaival

A KEMÉNY SPANYOL HARCOSOK alázattal fejet hajtanak az oltár előtt . . .

ESTABAN INFANTES vezénylő tábornok a szentmisén . . .

SZENTMISÉT HALLGATNAK a spanyol önkéntesek, távol hazájuktól, a hitért és a szabad nemzeti életért folytatott európai küzdelem harcterén

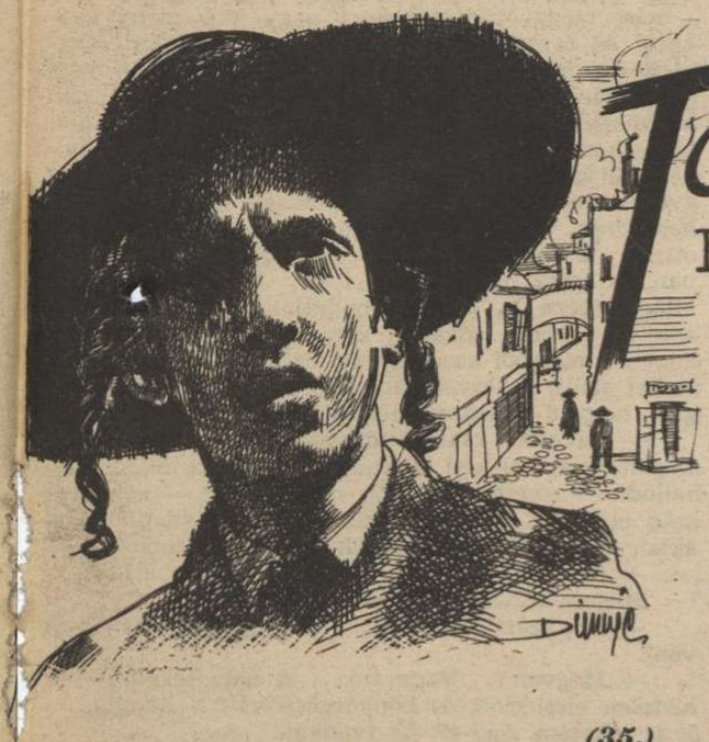

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(35.)

II.

Egész éjszaka alig húnyta le a szemét s hogy az ablakon át beszüremlett a reggel első, fakó világossága, mindjárt felkelt. Az asszony csendesen, mélyen aludt a szomszéd ágyban. Egy pillantást vetett feléje, kipirult arcára, telt vállára, amelynek fehér bőre ragyogott a piros paplan mögött s lassan öltözni kezdett. Nem birta már a mozdulatlanságot, járnia kellett egyet az udvaron. Éjszaka is legszívesebben felkelt volna, hogy a holdfényben kószáljon odakint, s rendezze gondolatait, vagy félhangosan beszélgessen önmagával. Milyen megfeszített akarat kellett hozzá, hogy eddig is hallgatni tudjon, tartogatni a meglepetést a mai napig, mikor már minden rendben van s úgy vezetheti Rozelét Gyéressy Ádám volt kastélyába, mint úrnőt, széjjelmutatva a parkon, virágágyakon, a gazdag és finom szobákon: nézd, ez mind a miénk... Sokszor esett kisértésbe, s már torkában görögtek a szavak, de olyankor felugrott, kiment a házból, vagy hangosan és erőltetetten másról kezdett beszélni. Nem volt könnyű legyűrni a diadalérzést, a határtalan örömet, amely eltöltötte és könnyű zsibongást támasztott benne, majdnem érzéki megsiklandást! Mikor először végigjárta az árverés után a kertet, a házat, minden zugba bepillantva, mikor ügyvédjével, s a végrehajtóval leltárt készített, külön-külön megtapogatva a bútorokat, ezüst gyertyatartókat, szőnyegeket, függönyöket, egész testében remegett. Fogai összekoccantak szorosra zárt ajkai mögött, mintha hideglelés tört volna rá s tenyerébe kellett vájnia körmeit, hogy minduntalan újjongó kilátásba ne törjön ki.

A kastély halott gazdájára gondolt egyre, Gyéressy Ádámra, aki akkor már hetek óta a vén mocsári tölgyek alatt feküdt, a rozsdás-zárú kápolnaajtó mögött, homlokán a golyóütötte sebbel. Ő elmenekült e nap elől, neki már nem nézhetett szemébe, de itt voltak még az asszonyok: az özvegy és a leány s itt maradt a fiú is, Gyéressy Károly, hogy kétszeresen szenvedjenek az idegen láttán, aki nyersen és tapintatlanul betört gyászuk fekete csendjébe s hangos szavakkal felverte a hallgató szobákat. Fenékig élvezte győzelmét Brandstein Juda. Így akarta, a pénzéért, a százhetvenezer koronáért, amit boszszújára áldozott. Drága diadal volt, de neki megérte. Mikor az özvegy szobájába benyitott, démoni tűz lobogott tekintetében, s szája nedvesen nyilt meg, hogy kivillogtak belőle erős, tépő-kedvű fogai. Az asszony ösztönös rémülettel takarta el arcát feketeszélű zsebkendőjébe s a leány, Éva, az ablakig hátrált, mintha attól tartana, hogy torkának ugrik a sovány, villogószemű idegen.

Ez volt az utolsó szoba, ahol leltárt készítettek. A család ide vonult a zajosan jövő-menő idegenek elől, akik úgy jártak keresztül-kasul a házon, mint hullarablók, kíméletlenül csapkodva az ajtókat, rángatva a szekrények fiókjait, s cibálva a szőnyegeket. Egyedül a fiú maradt velük, ő járta a kálváriát, a megaláztatás tizennégy stációján végig.

— Anyám szobája, — állotta el Brandstein Juda útját, mikor az ajtó elé értek.

A végrehajtó dörmögve húzódott félre, s még az ügyvéd, Grünberg Samu is megtorpant.

— Talán akkor ezt hagynánk... — mondta, elhárító, kelletlen mozdulattal. — Ne zavarjuk őméltóságát, majd Gyéressy úr bediktálja nekünk a leltárt. Bizonyára pontosan tudja, mi van a szobában...

— Hogyne... Ha lehet, ne okozzunk szegényeknek fájdalmat...

Brandstein Juda egészen közel lépett hozzá, arcában érezte forró lehelletét.

— De menjünk csak be, kérem — mondta élesen. — Itt leltározás folyik, nekem jogom van pontosan tudni, hogy mire dobtam ki a pénzemet. Az utolsó darabot is látni akarom.

— Nem érti? — remegett a fiatalember hangja — nem érti, hogy szegény anyám és beteg húgom van odabent? Tudja, mit jelent az, hogy látniok kell ezt a keserves processzust? Ne aggódjék, nem tagadok le semmit... Mit gondol rólam?

— Kérem, ne vonjon engem felelősségre! Tudom, hogy mit teszek. Jogom van bemenni, vagy nincs jogom? — fordult az ügyvédhez eltorzult arccal. — Mondja meg!

— Joga van, de...

— Hát akkor ragaszkodom a jogomhoz! Minden jogomhoz ragaszkodom...

Sápadtan állt félre s a falhoz dőlt, mélyről szakadt, kinlódó hördüléssel.

Brandstein Juda benyitott s utána kelletlenül sompolyogtak be, bocsánatkérő arccal a végrehajtó, meg az ügyvéd.

— Leltározni fogunk, jónapot, hölgyeim... — mondta hangosan. — Elnézésüket kérem, nem tart majd sokáig...

S maga diktálta a bútorokat, fürgén ugrándozva ide-oda, sőt még le is hajolt, hogy az egyik szőnyeget megmérje botjával. Mikor készen voltak, leporolta tenyerét s magasra tartott fejjel megállt a szoba közepén. Tekintete, amely egész idő alatt gyakran rebbent a két fekete asszonyi árnyékra, most zöldes fénnyel ragyogott s kereste az özvegy, meg a leány pillantását. Ki akarta olvasni szemükből a megalázottság, szenvedés és szomorúság mértékét, a hatást, a bosszúét, amelyet egészen megállott rajtuk. Gyéressy Ádám elmenekült ez elől a nap elől, de tán jobb is így. A férfi, aki egyszer megütötte, elfutott, s védtelenül hagyta azokat, akiket szeretett, kiszolgáltatva az ellenfél kénye-kedvének, tán azzal

az utolsó gondolattal, hogy gyámoltalanságuk majd irgalomra gyengíti. Ó, milyen rosszul ismerte őt! Ha ma élne, hozzábújhatnának, s rátekintve felpislogna szívükben a remény szegényes kis parazsa legalább, hogy holnapi fedelükről lesz, aki gondoskodjék...

— Hát ez is kész... — mondta vontatottan. — Mehetünk...

Az ajtóban hirtelen visszafordult, mint akinek eszébe jut valami fontos tennivaló.

— Majdnem elfelejtettem, hölgyeim, hogy részvétemet nyilvánítsam. Bár a megboldogult engem érzékenyen megkárosított...

Gyéressy Károly sziszegő hangja szakította félbe:

— Ez már mégis sok, nem gondolja, kérem?

Csodálkozva nézett rá, mint aki nem érti, mit akar s miért utasítja rendre. Egy pillanatig arra gondolt, hogy gúnyos választ vág az arcába, valami olyasfélét, hogy saját házában egy fiatalembertől nem tűr kitanítást. Eszébe juttatja, hogy koldus, aki most már egy idegen fedele alatt tartózkodik s inkább jóindulatát kérje, mint bírálni merészelje. De aztán felismerte Gyéressy Károly szemében azt a cirmos lobogást, ami egyszer már apja tekintetéből feléje sütött s nem akarta túlfeszíteni a húrt. Hátha nekiugrik és leüti? Bólintott és rosszul sikerült páthosszal felelt:

— Igaza van. A halottakról vagy jót, vagy semmit. — Félrehajtott fejjel hallgatott s aztán a csendbe, amelyet nem zavart meg más, csak a falon méltósággal tik-takoló óra kimért üteme, belehullatta kiszámítottan gyilkos szavait: — Csak azt akarom még mondani, hogy a család két hétig a házban maradhat. Kérem a hölgyeket, mondják meg, melyek azok a szobák, amikre feltétlen szükségük van. Mondjuk, kettő, vagy három... Azok nyitva maradnak, a többit lepecsételem. A lakás használatáért semmit se kérek. Önök az én vendégeim s a cselédség is rendelkezésükre áll.

Sarkonfordult és hirtelen kilépett, hogy gondolkozni tudjanak a frissen sebző szavakon. Átsietett a szobákon, hogy alig birták követni a többiek. Csak két ember lépteit hallotta, — a fiatalember bizonyosan ottmaradt a gyászoló asszonyokkal, — gondolta, — no, vígasztalja csak őket, rájuk fér... Elégedett volt magával, mindent elvégzett, amit akart. Ha van másvilág s a holtak tudják az élők dolgait, Gyéressy Ádám ezen a napon többet szenvedett, mintha a pokol kínjai rontottak volna rá.

A terraszon már várta őket az odarendelt cselédség. Hallgatagon szorongtak egymás mellett a kocsisok, a két udvaros, a kertész, a belső szolgálatot végző asszonyok, s kissé hátrább, a majorból a béresek is. Végignézett rajtuk, egy cézár gőgjével s megállott a szárnyas üvegajtóban, fogai közé szorított szivarral, amelyet erre a szemlére gyujtott meg. Kihirdette, hogy mostantól fogva ő a birtok és a ház gazdája s mindenki neki tartozik engedelmeskedni.

A béresek halk mormogással tudomásul vették a nyilatkozatot s gyámoltalanul váltogatták lábukat a nehéz csizmákban. Nem tudták: mit kell tenniök, hogy maradjanak-e még, vagy induljanak. A belső cselédek némán álltak, ők nem mondtak még igent se. Konokul szembenéztek az új úrral s ez a tekintet nem mondott Brandstein Judának se alázatot, se hűséget, se tiszteletet.

— No? — fordult a parádéskocsishoz, aki legközelebb állt hozzá s úgy tetszett, hegyesre sodort bajusza alatt megvetően mosolygott. — no, maga akar valamit mondani?

A símára beretvált, tisztes vén cseléd, aki évtizedekig csak egy urat ismert, megfontoltan reszelte torkát, aztán gyökkentett a fejével.

— Akarok.

— Hát mondja.

— Csak azt, instállom, hogy én nem maradok.

— Mi?

— Nem maradok meg a helybe.

— Miért?

— Csak. Nem maradok.

— Úgy?

Elöntötte a harag. Ez a cseléd, ez a senki paraszt szembeszáll vele? Érezte, hogy az: szembeszállás, majdnem bosszú, a földek, a kastély, a fényesszőrű lovak, a gőgös, vén fák, az előkelően zúgó fenyők lenéző gőgje, megvetése van a szavaiban. Az, hogy „téged én nem szolgállak, mert nem tartalak méltónak rá."

— Azt hiszed, hogy ez olyan egyszerű? — csapott a tegezésbe. — Hogy nem maradsz? Hát a szerződés? Mi?

A paraszt semmivel se hangosabban, vagy haragosabban, de éppen olyan nyugodt komolysággal felelt:

— Én hónapos vagyok, ha nem tudná az úr. Egy hét mulva kitelik a hónap, attul fogva két hétig még maradok, mert azt muszáj. Akkor osztán keressen embert, aki a lovai fara megé ül, ha kocsikázni akar.

A béresek sunyin mosolyogtak, összenéztek, vágtak a szemükkel egymás felé. Nekik nem lehetett szavuk, s az ő számukra mindegy is volt: melyik majorban húzzák az igát.

— Mit bámulnak még? Maguk mehetnek, ott hátul! — intett feléjük ingerülten Juda. — No, egykettő! Mars a tanyára...

Megvárta, míg az utolsó is eltakarodik, lomha, vontatott léptekkel, aztán a kocsis elé állott.

— Pimasz paraszt... — sziszegte. — Mit gondolsz te? Egy percig nem maradsz a háznál... Még ebben az órában kitakarodj az udvarból. Értetted?

A kocsis előbbre tette egyik lábát, mintha közelébb akarna lépni, de aztán megállt.

— Egyszer se mondjon még nekem ilyet az úr, mert meghúzom a homokban a nyakánál fogva, — dörmögte fenyegetőn s Juda érezte, hogy be is váltaná a szavát. Itt vereséget szenvedett. Mit tehetne vele? Birokra keljen? Szavakkal vívjon?

Az ember most megmozdult, lassan kigombolta sujtásos zekéjét, lehúzta s odavetette elébe.

— Ezt a szegény méltóságos úr adta énrám, — mondta, — gondolom, mindent megvett a licitáción az úr, hát ez a magáé...

Mellédobta a darutollas kocsiskalapot is, s aztán sarkon fordulva, tempós, lassú léptekkel leballagott a terraszról, be a virágokat nyitó jázminbokrok közé a keskeny, homokos uton.

Vállat vont. Egye fene... A végrehajtó kárörvendő pillantását még elfogta, s ő is gyors léptekkel távozott veresége színhelyéről, be a kastélyba, hogy lepecsételje az ajtókat. Hamar elfelejtette a kínos incidenst, mert ugyan mit is törődjék egy goromba paraszt véleményével? Nem akarja szolgálni? Hát aztán? Nincsen elegendő ember a faluban, aki boldog lesz, ha a parádés lovak mögött feszíthet a bakon? Mire a nagy ebédlő ajtajára csepegtette gondosan a spanyolviasz pirosan folyó zárját, már újra elégedett és vidám volt. A végrehajtó és az ügyvéd hamarosan otthagyták, dolguk végeztével s ő bejárta a park valamennyi zugát. Messziről nézegette a kastélyt, a mohos, fekete palatetőt, a falak bástyás, vaskos, fehérségét, az ablakok tágasan fénylő szemeit s a fehér zsalugátereket, a kert zöld tisztásait s nem sajnálta a temérdek pénzt, amibe mindez került. Vagyonának majdnem felét elvitte a birtok, hiszen a bankokat is ki kellett elégíteni, de megérte. A bosszú is édesízű volt, s még mindig tart, hiszen kezében hagyta Gyéressy Ádám egész családját. Elsétált a kis kápolnához, körüljárta borostyános falait, közelről megnézte az ajtó fölött a kőbe faragott címert, amelynek párja ott kevélykedik a park nagy kapuja fölött is, két ágaskodó oroszlán karmai közt. Ez szép... S ott is marad, hadd lássák a vendégek, akik majd felkeresik falusi birtokán... Akkor már Balassa lesz, semmi köze Brandstein Judához s talán Jenő is... Mert lehet, hogy megfogadja a Reményiek tanácsát s kikeresztelkedik... Egy bankár még lehet zsidó, de egy földbirtokos?

Hangtalanul nevetett, s kis borzongással megpróbált benézni a mély homályba, amely a kápolnában terjengett. Vajjon Gyéressy Ádám koporsója ott van a padlón? Az ősök csontjaival együtt sorban, vagy pincét vájtak a halottaknak? Oltárt látott és gyertyatartókat, meg egy szines, keretbe foglalt, üveg alá tett címert, ugyanazt, ami az ajtó fölött és a kapunál van. No, hol a kevély nagyúr? A méltóságos kamarás úr? A lovaglóvesszős, kényes, gőgös, verekedős? Mire volt tulajdonkép olyan büszke ez az ember? Hiszen a birtok mindössze kétszáz kishold, sovány föld az is, némi erdővel és legelővel, meg ez a kastély... Erre töltötte el a gőg? Fele olyan gazdag nem volt, mint ő, Brandstein Juda, a kis tarnopoli zsidó! Ez az urasága ezeknek, valamennyinek? Méltóságos cím, pecsétgyűrű, címer, kastély, parádéskocsis, hintó s mögötte kétszáz hold?

Sarkonfordult és visszasietett a házhoz.

Minden csendes volt az épület körül, csak a tornácon kapkodott legyek után egy unatkozó vén vizsla. Felpillantott az idegenre, tünődve, hogy érdemes-e talpraállni és közeledni hozzá, de aztán kinyujtott lábaira ejtette fejét és sárga szemét lustán behúnyta. A ház végén, ott, ahol a konyha lehetett, nem tudott még pontosan tájékozódni, füstölt egyik kémény. Ebédet főznek... Most jutott csak eszébe, hogy éhes. Tünődött, hogy itt ebédeljen-e, de a kocsissal szerzett tapasztalatok után jobbnak látta, ha erről lemond. Ki tudja, hátha a többi udvari cseléd is szégyenbe hozza az özvegy, leánya és a fiatalember előtt? Milyen jó, hogy a Gyéressy-fiú nem volt ott a terraszon, mikor a szemtelen paraszt megsértette... Ámbár azóta elmondták neki biztosan. Nevetett vajjon? S a kisasszony, sápadt arcával, búzaszín hajával?... Hirtelen eszébe jutott Reményiné, a karcsú, finom asszony. Az is ilyen földbirtokos család leánya volt, előkelő, nagy dáma. Ha nem volna házas, vajjon hozzáadnák ezt a Gyéressy kisasszonyt? A föld és a kastély megmaradna a család kezén, anyósa méltóságos asszony lenne és a sógora egy királyi kamarás fia. Vajjon az is méltóságos úr? Bolondság, hessentette el magától a gondolatot, mit jártatom én az eszemet ilyesmin? Legfeljebb szeretőm lehetne a kis szőke...

Emlékezett, hogy a falu főutcáján látott egy kocsmát. Odamegy, csináltat magának valami ebédet. El is indult, ki a kertből, a nyitott vasrácsos kapun át. Az emberek megnézték a városi ruhás idegent, mint ahogy megnéznek minden idetévedt vándort, de csak a rongyosgúnyás napszámosok köszöntek neki és a gyerekek, hangos dícsértessékkel, mert ez járt ki a tanítónak, jegyzőnek, kántornak is — a falu pantallósainak, kivétel nélkül.

— Mindörökké, — fogadta komolyan, — mindörökké, ammen...

Így hallotta s nem törődött vele, hogy Krisztust dícsértetik a maszatos fiúcskák, szakadtszoknyás, ingvállas lányok, hiszen tán nemsokára maga is keresztény lesz.

A kocsmáros zsidó volt, s ennek örült. Míg az ebéd készült, bizalmas beszélgetésre vonta el a söntés sarkába, ahol egy lélek se volt ebben az időben, s mindenféle kerülővel faggatni kezdte a kastély régi szokásai felől. Megtudta, hogy vendégek jártak sűrűn a Gyéressy portára, hintók jöttek, s mostanában már néha piros, kék, meg szürke automobilok. Csupa méltóságos úr, több gróf is, távoli rokonok, vagy ismerősök, ezt senki se tudta, de bátyámozták, meg öcsémezték egymást, s olykor négy napig is maradtak, kivált ősszel, mikor a vadászat már megkezdődött. Az egész határt Gyéressy bérelte, ő és barátai lövöldözték le a nyulakat, a parasztok erdejében az őzeket, vaddisznókat. Igaz, olyankor minden zsellérportán ingyen húst ettek napokig, mert semmit se adtak el, Gyéressy Ádám ajándékba osztogatta szét a vadat. A belső cselédek hordták széjjel, jutott belőle boldognak, boldogtalannak.

Hogy milyenek a cselédek? Hát mint másutt. Hogy lopnak-e? Ki tudja? Vigyázott, hogy sűrűn szólítsa nagyságos úrnak az idegent, akiről pontosan tudta: a kastély már az övé s készségesen mondott el mindent, amit csak tudott. Ajánlotta, hogy az ispánt ne tartsa meg, az régi szolga a háznál, biztosan ártana, ahol csak tud. A béresek nem számítanak, azok éppen olyanok, mint a jószágok, amelyekkel bánnak: jámborok, engedelmesek s mindegy nekik: ki hajtja őket. De a belső cselédek... azokat is jó lesz szétszórni...

Juda gavallérosan fizetett s még külön húsz koronát adott a meghatott kocsmárosnak.

— Én nem tudok itt maradni, — mondta, — tartsa nyitva a szemét. Ha jelentkezik majd egy ember, hogy őt ispánnak küldtem, adjon neki helyet. Fogadok valakit a régi helvére... Kéne egy parádés kocsis is, azt is kirúgtam.

Igyvette birtokba a Gyéressy kastélyt, s benne a régi bútorokat, ezüstöket, szőnyegeket, az utolsó darabig, pontosan leltározva. A majorba ki se nézett, a föld nem érdekelte még, nem is értett hozzá, megelégedett azzal, hogy a végrehajtó, meg az ügyvéd számba vettek ott is minden malacot, igáskocsit, boronát, s odaadták neki a hosszú listát. Majd... Lesz még rá idő...

Azóta négyszer járt a faluban s egyre otthonosabban mozgott a kastélyban, amelyből elköltöztek a gyászbaöltözött Gyéressyek. Mintha magukkal vitték volna a ház komorságát is, mind derűsebbnek, barátságosabbnak találta Juda a boltíves szobákat, a vaskos falakat, az árnyékos ablakmélyedéseket, amelyek akkorák voltak, mint egy-egy kisebb lakófülke, a vaspántos barna ajtókat, a hatalmas parkettákkal kirakott padlót, a hasas, kerek, zöld cserépkályhákat, amelyek a sarkokban guggoltak. Mindenről az előkelőség sugárzott, s a bútorok úgy álltak helyükön, mint gőgös arisztokraták. A székek karcsú lábaikon, kecses támláikkal, hűvös, finom illatot lehellő selymükkel, akár a dámák, a rézveretes szekrények, mély, öblös karosszékek, mennyezetes ágyak, — mind-mind órákig gyönyörködtették. Örült a képeknek a falakon, a sárga elefántcsontszobrocskáknak a vitrinekben, s még a sötét padlás lim-lomjait is átkutatta: hátha talál köztük valami váratlan kincset.

A belső cselédeket szétkergette a házból, csak a kertész maradt meg egyedül, madárképű, sovány, fekete feleségével. Azok három éve szegődtek csak ide, nem nőttek össze úgy a régi gazdákkal, mint a többiek. Ispánt is fogadott, akit írnoknak is használ s magában kasznárnak nevezte. Az angolosra nyirt bajuszú, vörösarcú, vékony, hosszúorrú zsidó fiatalember a hirdetésre jelentkezett, amit a pesti lapokban tett közzé. Segédtiszt volt valamelyik dunántúli birtokon, legalább azt állította.

Minden látogatásakor elrendelt valami újítást, izgatottan várta a napot, mikor ott lehet saját kastélyában, s amikor végre minden rendben lesz, hogy megmutathatja Rozelének. Hosszas tűnődés után azt is elhatározta, hogy Marusját megfogadja mindenesnek, ha pedig közben férjhez ment volna, az uráról kulcsárt csinál, vagy béresgazdát. Levelet írt neki, s akkoriban minden lépésre, ami az udvaron hangzott, nyugtalanul kapta fel fejét. Nem akarta, hogy az ostoba teremtés elszólja magát. De semmi baj se történt, egy reggel, szégyellősen, a régi szőkén, kicsit megasszonyosodva, szelíd szemében riadalom árnyékával állított be.

— Kölcsönt akar szerezni, — hazudta Juda, — azért keresett fel. Elmegyek vele a takarékba.

Kivitte az utcára, s lassan ballagott vele a piac felé. Elfogulatlan fensőbbséggel beszélt hozzá, azzal a belső meggyőződéssel, hogy nagy jótéteményt gyakorol és egész életére boldoggá tesz valakit. Megkérdezte: férjhez ment-e már s mikor hallotta, hogy ma is lány, valami jóleső megkönnyebbülést érzett. Megmagyarázta, hogy birtokot vásárolt, s egy valóságos kastélyt, oda akarja megfogadni. Marusja halkan, sűrűn mondta a beleegyező igeneket, közben a gyermekre gondolt, ennek a jószagú kenőccsel megkent hajú, úri ruhába öltözött zsidónak a fiára, aki otthon a faluban félig meztelenül mászkál a porban, és egész nap kenyérért sír. Elment volna a világ végére is, csak szabaduljon a szegénységtől, amely szürke, sovány karjaival ölelgette azóta, hogy a kantinból hazakergette ez a férfi, akitől gyermeket szült, s akivel valamikor egy ágyon hempergett, hogy a Szűzanya bénította volna meg a testét.

— Hát akkor csak költözz oda, majd a kasznárom megmutatja, hol kell laknod és mi lesz a dolgod. De hallod! — emelte fel intőn mutatóujját, — nehogy a szád eljárjon... Tudod, mit akarok mondani? Mert akkor csendőrökkel dobatlak ki a házamból...

— Nem... dehogy... — szepegett a leány.

Megenyhülten bólintott:

— No, azért... Hát a... a... gyerek? Azzal mi van?

— Megvan... Nagy fiú... A haja fekete... — hirtelen elcsuklott és könyörgőre vált a hangja: — őt is vihetem, úgy-e? Az Ivankát...?

— Persze. Hogyne.

...Ennek is jóideje. Most már minden rendben van. Marusja megszokott, bánatos rutén nótái kanyargósan harsognak a konyhában, keze szaporán jár, lába ügyesen táncol a viaszos-fényes parketten. A kastély várja gazdáit, csinosan, fehéren a zöld fák közt, a határban aratásra készülnek, Schwarcz úr, a kasznár, izgatottan lót-fut a ház és a major közt, részesekkel veszekszik, cséplőgéptulajdonosokkal alkudozik. Most nyitják ki szellőzni az ablakokat, a belső cselédek öltöztetik ünneplő ruháikba a gyerekeket, akiknek ott kell lenni az udvaron, mikor megérkezik Rozele, s éljent kiáltani, ahogy a kasznár betanította őket... A tornác előtt sorbaállnak majd a többiek, a felnőttek, s virágot adnak az asszonynak, ha a hintóból kiszáll. Így olvasta ezt egyszer valami regényben a télen, annak a könyvnek lapjain üdvözölték virággal és sorfallal a kastély fiatal úrasszonyát ősz komornyikok, fehérkötényes, öreg szakácsnék, komornák és mosogatólányok.

— Folytatjuk. —

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC főszerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: 132-883, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 12 P, félévre 6 P, negyedévre 3 P. Egyes szám ára 24 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. offset-körforgógépén. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Gyéry Aladár igazgató.

A KIS NÉPEK ÖNRENDELKEZÉSI JOGA

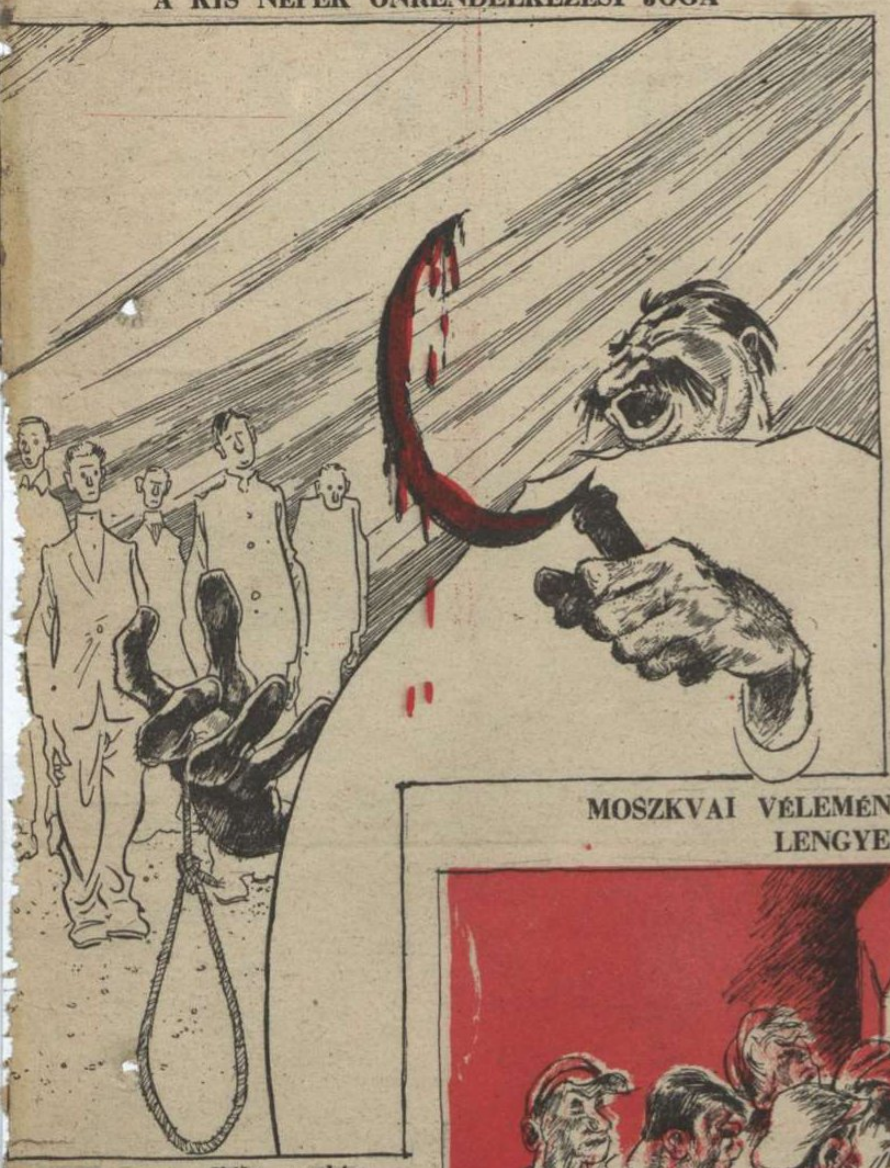

Sztalin: — *«Válasszatok!...*

— MEGLEPETÉS —

— Furcsa! Kémeink azt jelentették, hogy az egész nyugati partvonal tele van kapukkal!

AKI DACOL A FEKETE PIACCAL

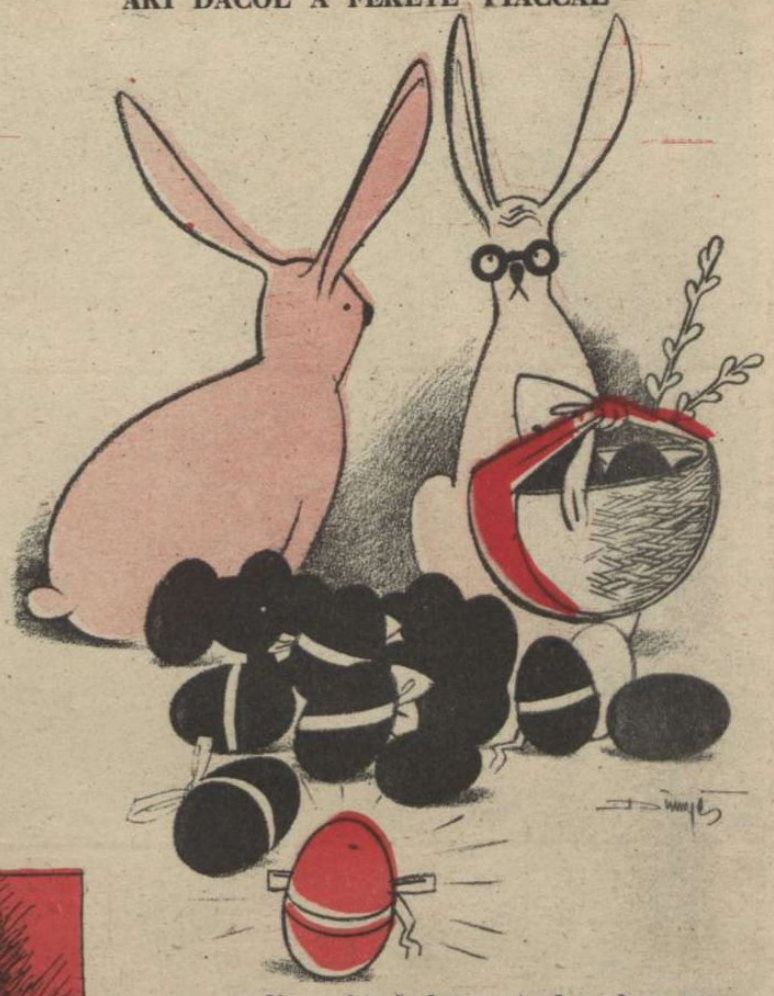

— Nem akarok hencegni, de nekem van egy piros tojásom is!...

MOSZKVAI VÉLEMÉNY A LEMÉSZÁROLT 12,000 LENGYEL TISZTRŐL

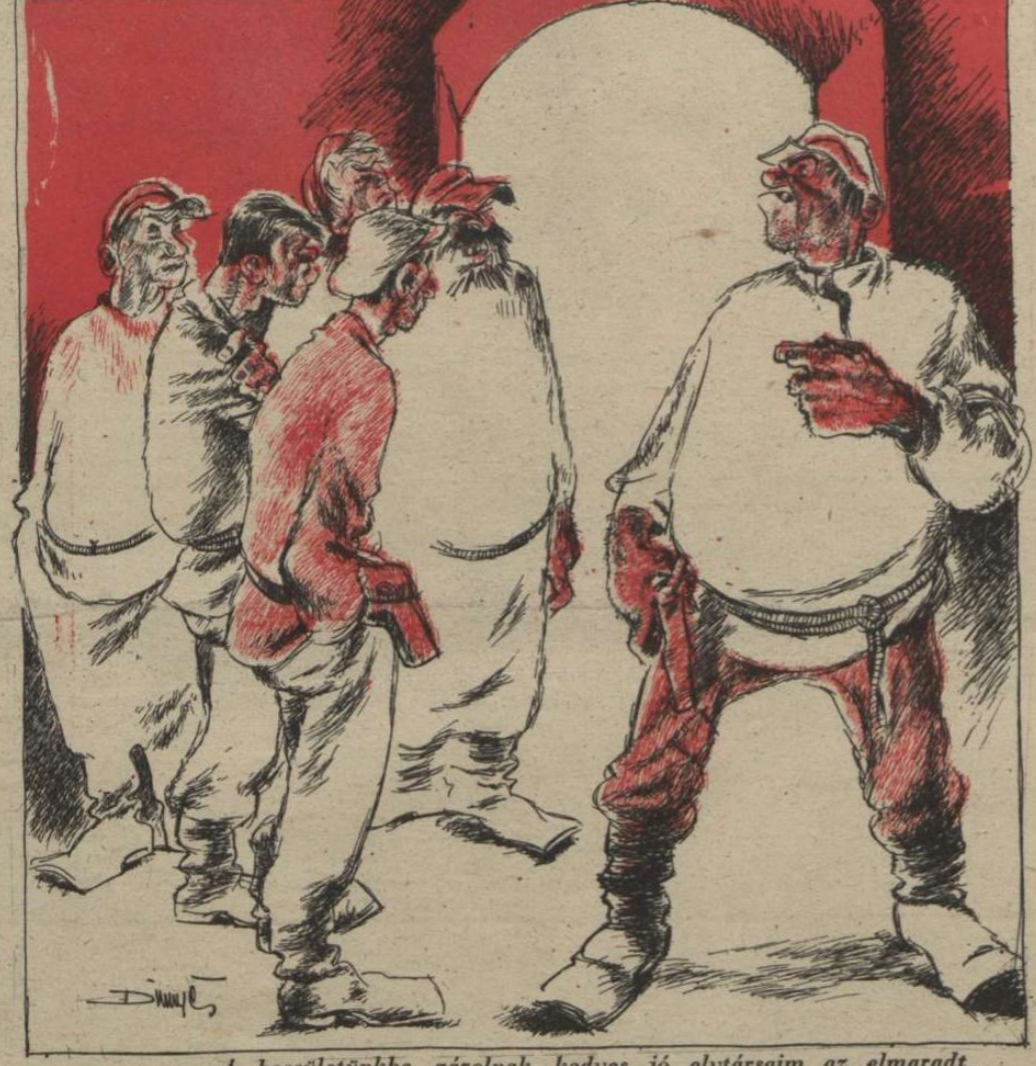

— «A becsületünkbe gázolnak kedves jó elvtársaim az elmaradt, burzsuj Európában! Kiássák a halottakat, de nem tisztelik a munkát! Arról egy árva jó szót sem írnak, hogy hajnaltól éjfélig, egyenként lőttük agyon a foglyokat s fejár nélkül túlóráztuk a 8 órai munkaidőt!...

LIPÓTVÁROSI HÚSVÉT 1943-BAN

— Uram, tudok remek maceszt fejketén!...

MOCSÁRVIRÁGOK:

— Egy tőről nőtt plutokrácia és bolsevizmus...

A SZAKTÁRSAK MUNKÁBAN

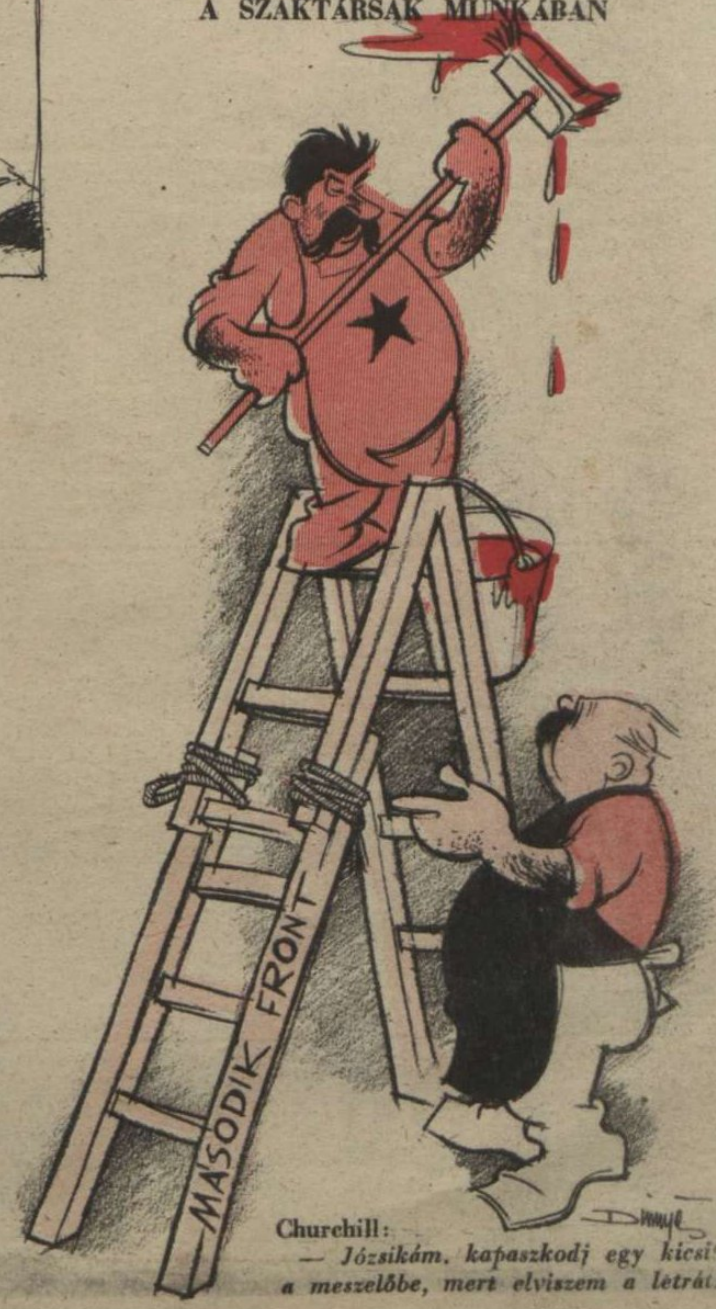

Churchill:
— Józsikám, kapaszkodj egy kicsit a meszelőbe, mert elviszem a létrát!

A BUTA ARANYBORJÚ

már a nevét sem érdemli meg, mert csak a legnagyobb barmok szaladnak önként a mészároshoz...

(Kladderadatsch)

ZÁLI ÉS HUGÓ KIRÁNDULTAK

Záli: *Hugó, te azt mondtad, hogy remek biciklitúrára megyünk és most már másfél órája itt keringünk a Lipótvárosban...*

Hugó: *Hát nem olvastad a Népszavában, hogy a nagy megyében e kívül, nincsen számunkra kirándulóhely?!*

HUSVÉTKOR

(Aszmann Ferenc felv.)

A lapot küldi:

.....

Cím: .....

.....

Tábori posta szám: .....